

MARTTI LUTHER

Vapahtaja syntyi neitsyestä ihmiseksi

Suuri ja arvaamaton kunnia on tullut ihmissuvun, tuon onnettoman joukon osaksi siinä, ettei Jumala ota huomaansa enkeleitä, niin kuin Hebrealaiskirje sanoo, vaan Aabrahamin siemenen (Hebr. 2:16). Eihän hänelle olisi ollut vaikeaa tai mahdotonta tuoda Poikaansa maailmaan ilman äitiäkin, mutta hän on tahtonut käyttää tähän naissukupuolta.

Olisihan hän niin ikään voinut neitsyestä muotoilla ruumiin, siten kuin hän teki Aadamin ja kylkiluusta Eevan. Tämä ei kuitenkaan hänelle kelvannut, vaan hän säilytti itse luomansa järjestyksen. Onhan tyttö luotu niin, että hän tulee raskaaksi, kantaa lasta kohdussaan yhdeksän kuukautta ja sitten synnyttää. Siispä Jumala tahtoi, että siemen sikiää tytön kohdussa, kokee kantamisen ja syntyy, ei savesta muotoiltuna eikä miehen siittämänä.

On todella sangen lohduttavaa, että Jumala ei nähnyt hyväksi Poikansa ihmiseksi tuloa mistään muusta kuin ihmissuvusta. Näin hänestä tuli meidän veljemme ja Jumala soi meille sen suunnattoman arvon, että Jumala on meille syntynyt ja tullut ihmiseksi meidän lihastamme ja verestämme.

Tämä on jotakin niin suurenmoista ja ylevää, ettei sitä ole mahdollista käsitellä eikä omaksua millään muulla keinoin kuin uskolla. Se saa meissä

syntymään luottamuksen, jolla lujasti uskomme sen, että voimme saada iankaikkisen rauhan taivaassa ja maan päällä, emme kylläkään itsessämme, vaan Aabrahamin siemenessä.

Pois siis kaikki luulo ja pöyhkeys omasta vanhurskaudesta: Samoin on tämä siemen tarkoin erotettava kaikista teoista. Aabrahamin siemen on näet saanut syntynsä Pyhästä Hengestä eikä ole minun työtäni. Eri asioita ovat meidän vanhurskaudemme ja siemen. Teoiksi näet myös sanotaan ja niitä ovatkin siunaukset, joista puhutaan Johanneksen 14. luvussa: "Ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä" (Joh. 14:12). Mutta silloin vasta ne ovat todella hyviä, jos ensin on läsnä siunaus.

Siemenen siunaus on kuitenkin toisen työtä, ei meidän omaamme. Näin ollen ei vanhurskauttamisen voi katsoa kuuluvan lain vanhurskaudelle eikä paavilaisten perinnäissäännöille. Kristuksessa, Vapahtajassamme minä siunaan itseäni, jotta se, joka kerskaa, kerskaisi Herrasta, 1. Korinttilaiskirjeen 1. luku ja Psalmi 105: "Hänen pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne" (1.Kor. 1:31; Ps. 105:3).

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. s. 328. Suomennos Heikki Koskeniemi

Opin yksimielisyydestä – kansankirkon konservatiivien ja seurakuntiemme välisestä erosta

Suomessa on paljon ihmisiä, jotka seurakuntiemme tavoin periaatteessa pitävät tärkeänä luterilaiseen oppiin pitäytymistä. Lukumääräisesti tällaisia ihmisiä lienee enemmän kansankirkon seurakunnissa kuin Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon seurakuntien jäsenmäärä yhteensä on.

Kansankirkon sisällä tapahtuva suuntautuminen yhä kauemmas luterilaisesta tunnustuksesta johtaa aika ajoin erimielisyyksiin sen sisällä. Ne, jotka haluavat yleistä linjaa tunnustuksellisempaa opetusta ja käytäntöä, tuovat mielipiteitään esiin. Kuluneen syksyn aikana nousi julkisuuteen se, että kaksi seurakunnan virassa toimivaa pastoria, toinen Vammalassa ja toinen Oulussa, kieltäytyvät toimittamasta jumalanpalvelusta yhdessä naispastorin kanssa. Näin he ovat tehneet aiemminkin, ongelmaksi asia on tullut sen tähden, että suunnitellun uuden järjestelmän mukaan tällainen käytäntö ei olisi enää työvuorojärjestelyinkään mahdollista. Mistä perusteista käsin ja millä tavalla arvioimme syntynyttä tilannetta?

Ensiksi on todettava, että naisten toimiminen pastorin virassa on Jumalan sanan ja luterilaisen tunnustuksen vastaista. Koko ilmiön olemassaolo siis osoittaa irtautumista luterilaisesta opista. Siitä pois vetäytyminen on näin ollen sinänsä aivan oikein.

Julkisuudessa olleiden tietojen mukaan kyseessä olevat kaksi pastoria tyytyisivät siihen, että heidän ei tarvitsisi toimittaa jumalanpalveluksia yhdessä naispastorien kanssa, mutta naispastorit voisivat toimittaa juma-

lanpalveluksia omilla vuoroillaan. Tämä asia vaatii tarkempaa tarkastelua ja tulee kysyä, mitä se merkitsee seurakunnan kannalta.

Jos ne, jotka haluavat pitäytyä tunnustukseen, sallivat väärin oppien jatkuvan esiintymisen seurakunnassa, ei seurakunnalle ole siitä suurtaakaan hyötyä. Seurakunnan tunnustus ei tuollaisen toiminnan myötä paremmaksi muutu eivätkä väärä oppi ja käytäntö poistu. Ihmisten samaa opetus on välillä parempaa, välillä huonompaa. Tällä tavoin vakiinutetaan sekaoppinen tilanne. Tämä ei ole apostolien opetuksen mukaista. Apostoli Paavali kehotti vetäytymään pois väärin opettavien yhteydestä (Room. 16:17). Apostoli Johannes kielsi ottamasta vastaan niitä, jotka opettivat oikeasta opista poikkeavalla tavalla (2 Joh. 10,11). Luther ja muut uskonpuhdistajat eivät tyytyneet siihen, että seurakunnassa saa väärän rinnalla oikeinkin opettaa, vaan väärä oppi tuli torjua.

Seurakuntiamme on välistä moitittu rintamakarkuruudesta, koska emme ole jääneet kansankirkon sisälle "taistelemaan". Tämä moite ei kuitenkaan ole perusteltu. Jos toimisimme niin, että haluaisimme pitäytyä oikeaan oppiin, mutta sallisimme seurakunnassa kuitenkin väärää oppia, olisimme todellisia rintamakarkureita. Jos seurakunnan jäsenet ja pastorit sallisivat sen, että jumalanpalveluksessa saarnataan vaikkapa joka toinen kerta oikein ja joka toinen kerta väärin, olisi se väärän opin edessä antautumista. Jos niin tekisimme ja itse olisimme paikalla vain silloin, kun oikein saarnataan, sallisimme kuitenkin harhan esiintymisen siellä, mistä meidän velvollisuutemme on se torjua. Seurakunta antaisi sekavan todistuksen, ja sen jäsenten omakohtainen usko joutuisi suureen vaaraan.

Kirjoituksen aihe liittyy kahta pastoria koskevaan ajankohtaiseen tilanteeseen. Asia ei kuitenkaan koske suinkaan vain tai edes nimenomaan heitä. Ero seurakuntiemme ja kansankirkon konservatiivien välillä on hyvin laaja asia. Koko suuntakristillisyyden (ns. herätysliikkeet) ajatus ja seurakuntiemme olemassaolo ja toiminta ovat vastakkain. Kysymys on siitä, saako seurakunnassa sallia oikean opin rinnalla väärääkin. Seurakuntamme vastaavat tähän kysymykseen kieltävästi.

Nyt huomiota saaneiden kahden pastorin antamassa todistuksessa on myönteisiäkin piirteitä. Haluavathan he toiminnallaan osoittaa edes osittaista vetäytymistä väärästä opista ja käytännöstä. Kuitenkin on todettava, että seurakunnan kaitsennan kannalta ei riitä se, että itse vetäydytään tilaisuuksista, joissa väärä oppi tulee näkyväksi mutta sen olemassaolo muuten sallitaan. Jumalan sana opettaa väärän opin torjumista seurakunnasta. Juuri tässä asiassa on perustava ero seurakuntiemme ja kansankirkon konservatiivien välillä.

Kimmo Närhi

Olemme elävän Jumalan temppele

Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskavaisella on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppele ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppele, niin kuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani." Sen tähden: "Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkää saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäreni, sanoo Herra, Kaikkivaltias." 2 Kor 6:14–18.

Tunnustuksellinen luterilainen seurakuntamme syntyi Hämeenlinnassa 60 vuotta sitten. Seurakunnan perustavassa kokouksessa luettiin eräitä Raamatun kohtia, joista tämän päivän tekstimme oli yksi. Pastori Uppala mainitsi joskus, että oli ihmeellinen asia, kun he silloin havaitsivat, että he ovat Jumalan seurakunta. Tekstissämme apostoli Paavali sanoo uskovista: "Me olemme elävän Jumalan temppele." Todella ihmeellinen asia, että me syntiset ihmiset olemme elävän Jumalan temppele, me, jotka emme ole minkään arvoiset. Joudum-

me tunnustamaan sadanpäämiehen tavoin: "En ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle" (Luuk. 7:6). Kuitenkin kolmiyhteinen Jumala asettuu asumaan sydämiimme. Hän tekee sen omaksi temppeleikseen ja tunnustaa meidät omiksansa.

Jumala asuu seurakunnassaan sanan ja sakramenttien kautta. Hän on meidän kanssamme ja meidän keskellämme. Tämä on ihmeellinen ja suuri totuus, jonka voimme oikein ymmärtää vain uskossa, kun Pyhä Henki kirkastaa sen meille Sanasta.

Seurakuntamme syntyi evankelistasta herätysliikkeestä. Evankelisen liikkeen saama suurin lahja oli Jumalan armon tunteminen. Se oli se totuus, että Jumala on meille syntisille armollinen Kristuksessa ja että me saamme syntimme anteeksi hänen nimessään ilman omia tekojamme ja ansioitamme. Jumala on jo lunastanut maailman ja sen Kristuksessa vanhurskauttanut. Jumala on julistanut maailmalle synninpäästön Jeesuksen sijaissovituksen tähden. Kun tämä yleinen Jumalan armo on olemassa, silloin myös me, suuret syntiset, saamme siihen uskossa turvautua ja omistaa sen. Se koskee meitäkin ja näin löydämme rauhan omalletunnollemme. Saamme aivan vapaasti ja ilolla omistaa itsellemme nämä lupaukset.

Vaikka evankelisessa suunnassa tämä evankeliumin totuus oli kirkkaana, niin sieltä puuttui kuitenkin jotain. Evankeliumiyhdistys ei ollut seura-

kunta, se oli yhdistys. Siinä ei ollut sielunhoitajia, seurakuntapastoreita ja paimenia, vaan kansankirkon seurakunta oli virallinen seurakunta ja sen paimen virallinen paimen. Siellä oli vain yksittäisiä saarnaajia, jotka pitivät saarnansa ja puheensa, mutta joilla ei ollut vastuuta seurakunnasta. Siellä ei ollut myöskään sakramentteja. Niistä vastasi ja niitä hoiti opillisesti kirjava kansankirkko. Tilanne oli ristiriitainen. Kuitenkin monet evankeliset vierastivat omia virallisia paimeniaan ja karttoivat heidän julistustaan opillisista syistä.

Kun osalle evankelisia selvisi, että Jumalan lapsilla on jumalallinen oikeus saada sielullensa Jumalan tarkoittama täysi sielunhoito ja kokoontua puhtaana Jumalan sanan ja sakramenttien ympärille seurakuntina, niin silloin nämä kristityt myös tekivät niin. Jumalan sanasta he saivat voiman ja jumalallisen oikeutuksen toiminnallensa seurakuntina. Tällä pohjalla seurakuntamme syntyivät. Hämeenlinnaan syntynyt seurakunta oli samalla Helsingin seurakuntamme alku.

Siitä on kulunut paljon aikaa, kuusikymmentä vuotta tänä armon vuonna 1984. Se on niin pitkä aika, että meidän on vaikea kuvitella, mitä se ihmiselämässä merkitsee. Huolimatta ajan kulumisesta seurakunnan olemassaolon perusteet ovat edelleenkin samat. Yhä edelleen on tarpeen Jumalan seurakuntien kokoontua Jumalan seurakunnan puhtaitten tuntomerkkien ääreen. Yhä edelleen on tarpeen, että saamme sielumme ravinnoksi kokonaisen, puhtaan Jumalan sanan. Yhä edelleen on tarpeen, että voimme käyttää Jumalan asettamia sakramentteja hänen tarkoit-

tamallaan tavalla. Se, mikä silloin oli ajankohtaista, on yhä edelleen ajankohtaista. On vain tarpeen jatkaa samalla tiellä.

Tekstissämme apostoli Paavali huudahtaa: "Me olemme Jumalan temppele!" Ja hän lisää lainaten Vanhaa testamenttia: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani." Kun olemme oppineet tuntemaan evankeliumin, tiedämme, että meillä on armollinen Jumala. Sama Jumalan armo, jonka seurakuntiemme perustavat jäsenet olivat oppineet tuntemaan evankelisessa liikkeessä, on yhä edelleen meille kallis. Jumalan armon tuntemisesta seuraa Jumalan lapseus ja sitä kautta selkenee myös muu Jumalan sana. Mutta jos emme tunne Jumalan armoa, emme ole todellisia kristittyjä. Jos meillä ei ole sydämessämme sitä turvaa, jonka Kristus antaa anteeksiantamuksellaan, meillä ei ole paikkaa mihin paeta lain syytöksiä. Silloin meillä ei ole Isää Jumalaa, vaan palvelemme epäjumalia, ovat ne sitten minkä kaltaisia tai minkä nimisiä tahansa. Yhä edelleen on tarpeen saada omistaa itsellemme Jumalan lupaus: "Minä olen oleva heidän Jumalansa."

Kristityn uskonelämä on elämää mielenmuutoksessa. Jumalamme on elävä, todellinen Jumala. Tekstimme sanoo: "Me olemme elävän Jumalan temppele." Tarvitsemme tietoisuuden siitä, että Jumala on olemassa ja että hän elää. Olemme hänelle vastuussa ja hänestä riippuvaisia. Aikamme on hukanut Jumalan suureksi osaksi. Ihmiset epäilevät, tokko Jumala on olemasakaan. Ja he elävät, kuin Jumala olisi

kuollut, ikään kuin Jumalalla ei olisi mitään asiaa heille heidän elämässään ja heidän vaiheissaan. Jumala on suljettu pois ihmisten sydämistä, heidän suurista elämän ratkaisuistaan, vaeluksestaan, teoistaan ja pienimmistäkin asioista. He itse ovat hänet pois sulkeneet. Näemme, mikä onnettomuus siitä on seurannut. Eletään vastoin Jumalan käskyjä ja aiheutetaan paljon tuskaa lähimmäisille sekä itselle. Maailma on ahdistunut. Mutta kun se ei myönnä syntiänsä, se pysyy ahdistuksessaan. Jumala on kuitenkin elävä Jumala. Hän on Jumala, joka sanoo meille, niin kuin Adamille hänen langettuaan syntiin: "Adam, missä olet?" Hän vaatii meitä tilille, vastuuseen. Hän vaatii meitä nuhdeltaviksi, jotta hän voisi armahtaa meitä. Tällä tiellä opimme tuntemaan pyhän Jumalan.

Mutta miten voimme kestää Jumalan edessä? Miten voimme omistaa omalle sydämellemme sen, että olemme Jumalan temppeleitä? Evankeliumi meille tätä opettaa. Jumala, joka vihaa syntiä ja rankaisee sen, on jo sen rangaissut asettamalla meidän syntimme oman Poikansa kannettaviksi vaatimalla häneltä sovitusuhrin. Kristus on kärsinyt ja kuollut meidän syntiemme tähden. Kun katselemme Vapahtajaamme Kristusta Jumalan armolupaissa, pääsemme uskomaan, että Jumala on meitäkin kohtaan armollinen ja saamme omistaa itsellemme tuon ihanan sanan, että olemme elävän Jumalan temppeleitä. Se, että Jumala elää, ei merkitse meille silloin ainoastaan tilivelvollisuutta, vaan ennen kaikkea myös sitä, että hän kutsuu meidät luokseen ja että hän armahtaa meidät. Hän antaa meille Jeesuksen sovitusuhrien

tähden kaikki syntimme anteeksi. Jumala on meitä rakastanut ja on omalta Pojaltansa saanut maksun meidän synneistämme. Vieläpä hän on tehnyt kanssamme armoliiton pyhässä kasteessa, joka on Jumalan puolelta aina vahva. Siihen saamme palata parannuksessa päivittäin.

Opimme tuntemaan Jumalan Isänä, joka huolehtii meistä kaikissa vaiheissamme. Saamme jäädä hänen kasvojensa eteen ja luottaa siihen, että hän on meidän Jumalamme tänään ja joka päivä, jopa senkin jälkeen, kun olemme kulkeneet ajallisen kuoleman rajan yli. Jeesus sanoi kerran, ettei Jumala ei ole kuolleitten Jumala, vaan elävien. Näin hän sanoi, kun hän puhui Aabrahamista, Iisakista ja Jaakobista ja heidän Jumalastansa. Sama Jumala on meidänkin Jumalamme. Raamattu sanoo: "Sillä ei kukaan meistä elä itsellensä, eikä kukaan kuole itsellensä. Jos me elämme, niin elämme Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle. Sen tähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat. Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra." (Room. 14:7–9). Mekin saamme elää hänelle. Emme ole hänelle kuolleita, vaan osallisia iankaikkisesta elämästä.

Jumala on ilmoittanut meille itsensä. Hän on antanut meille Sanansa. Hän teki meistä omiansa ja opetuslapsiansa. Silloin hän asetti meidät elämään Sanan valossa. Silloin on meille myös hänen Sanansa pyhä. Se ei ole kuollut kirjain, vaan se on elävä sana. Siinä on sekä laki että evankeliumi meitä varten. Siinä on ilmoitettu meille se usko, joka kerta kaikkiaan on

pyhille annettu ja jonka Jumalan seurakunta uskolla omistaa ja jota se seuraa. Niin emme siis halua pysyä ainoastaan siinä, mikä koskee meidän vanhurskauttamistamme, vaan haluamme pysyä koko Jumalan sanassa. Sillä me tiedämme, että Jumala ei ole antanut sitä meille turhan päiten. Sanan kautta hän on yhä edelleenkin meidän Jumalamme, varjelee meitä kaikilla teillämme, opastaa, ohjaa ja kuljettaa meitä iankaikkisen elämän tiellä.

Samalla kun tekstimme puhuu meille elävästä Jumalasta, joka tekee ihmiset omaksi tempeliksi, se puhuu meistä, jotka uskomme. Ovathan kysymyksessä ne, joille apostoli Paavali kirjoittaa ja jotka Korinton seurakunnassa olivat oppineet tuntemaan Vapahtajansa. Heitä hän opastaa. Heille hän sanoo: "Mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppele ja epäjumalat?" Näin hän asettaa meidät Jumalan seurakuntana elämään ja toimimaan sillä tavalla, että Kristus pysyy kaikessa meidän Vapahtajanamme ja Lunastajanamme ja että hänen yhteytensä ei aseteta sitä, mikä on Beliarin eli kiusaajaa, mikä on vääriä ja jumalatonta.

Kun seurakuntamme syntyivät, oli kysymys juuri tästä. Omistamme Jumalan sanan puhtaasti opin ja eroamme siitä, mikä on vääriä oppia. Kun kansankirkko ei pysynyt puhtaasti opissa, vaan salli monenlaista opetusta, niin kristityt näkivät muun muassa tämän tekstinämme olevan Jumalan sanan nojalla oikeaksi sen, että vääriä oli

erottava. Se on meille omantunnon asia. Emme voi mennä yhteiseen toimintaan niiden kanssa, jotka opettavat vastoin Jumalan sanaa. Haluamme kyllä kristillistä yhteyttä, mutta siten, että yksimielisyys opissa ja kaikissa sen kohdissa tunnustetaan ja säilytetään, niin että Kristus saa olla Herra. Emme pyri yhteyteen sillä hinnalla, että Jumalan Sanasta luovutaan ja toimitaan vastoin sitä. Sillä se Jumala, joka meillä on, on Raamatun Jumala. Hän on sitonut meidät omaan Sanaansa ja on sanonut: "Ei yli sen, mikä kirjoitettu on". Jumalan Sanasta ei myöskään saa ottaa mitään pois eikä siihen saa mitään lisätä. Jos joku alkaa opettaa vastoin Jumalan sanaa, hän tekee synnin.

Väärä oppi on epäjumalanpalvelusta. Voi olla, että jotkut tekevät niin tietämättömyydestä. Mutta se ei muuta sitä, että se on väärin. Mutta ne, jotka tuntevat Jumalan Sanan opin, ovat omassatunnossaan sidottuja seuraamaan sitä. Kun apostoli Paavali puhuu toisaalla näistä asioista, hän sanoo: "Herra tuntee omansa." Mutta hän myös lisää: "Siinä on tämä sinetti:

luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee.” Ei käy siis päinsä ajatella, kuten yleensä ajatellaan. Yleinen ajattelutapa on seuraava: Koska Herra tuntee omansa ja koska Jumalan omia on kaikissa kristillisissä kirkoissa ja yhteisöissä, heidän kanssaan voi toimia yhdessä. Ei niin, vaan Herra tuntee omansa, ja siinä on tämä sinetti: luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee. Osoittakoon jokainen kristityksi tunnustautumisensa todeksi sillä, että luopuu väärästä opista ja sen kannattamisesta. Se, joka tuntee totuuden, ei voi hyväksyä sitä, mikä on väärin, vaan hänen tulee erota siitä. Muuten tulemme osallisiksi toisten väärän opin synnistä. Johannes sanoo: “Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkään sanoko häntä tervetulleeksi; sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa.” (2 Joh. 10–11).

Me olemme Jumalan temppeli. Miten suuri ja ylevä totuus se on samalla! Eihän käy päinsä, että Jumalan

temppelissä julistetaan vastoin Jumalan Sanaa. Mikä se sellainen Jumalan temppeli on, jossa Jumalan Sanalle ei anneta arvoa ja jossa sitä kohdellaan ihmisjärjen tai ihmisen tunteiden mukaan. Ei niin, vaan Herran temppelissä tulee Jumalan äänen kaikua. Siellä Jumala puhuu kansallensa. Siellä Jumalan kansa puhuu Jumalalle rukouksessa, mutta kaikessa nöyryydessä hänen edessään polvistuen ja hänen pyhän Sanansa mukaan rukoillen, anoen sitä, mitä hän on meidän käskenytt anoa. Jumala vaalii kunniaansa. Hän tahtoo saada sen. Hän tahtoo saada sen meidänkin keskellämme. Sen tähden pysyköön hänen Sanansa puhtaana ja pysykäämme me puhtaassa Sanassa.

Kun Jumalan seurakunta kokoontuu näin Jumalan Sanan perustalla, se on oikein opettava seurakunta. Meidän tulee ottaa Jumalan Sana vastaan ja sitä seurata. Mitä hyötyä meille on sellaisesta puhdasoppisuudesta, jossa meillä tosin olisi oikea seurakunta siinä merkityksessä, että meille Sana opetetaan puhtaasti, mutta jossa tämä Sana ei saisi meitä koskettaa, me emme sitä uskoi-

si emmekä sen mukaan eläisi? Eihän se silloin meitä mitenkään hyödyttäisi. Olisimme silloin niin kuin se osa Israelia, joka erämaavaelluksen aikana paatui, koki Jumalan rangaistuksen ja josta Raamattu sanoo, että sana ei uskossa sulautunut heihin (Hebr. 4:2). Niin siis tämä sana, joka meille julistetaan, on aina mielenmuutoksen sana. Se on sana, joka vaatii seuraamista, sana, joka kysyy uskovia sydämiä, sana, joka puhuu sydämille.

Jumala kehottaa meitä seuraamaan Sanaa sekä opissa että elämässä. Tämän saman Sanan edessä me teemme synnintunnustuksen ja saman Sanan voimasta nousemme, uskomme ja omistamme jälleen itsellemme Jumalan armon. Sen varassa lähdemme liikkeelle elääksemme sen mukaan. Kun Jumalan Sana saa kulkemaan meidät mielenmuutoksessa, se panee meitä myös ratkaisujen eteen. Ne, jotka aikansa olivat perustamassa tätä seurakuntaa, tulivat omassatunnossaan hyvin vakavien kysymysten äärelle. He joutuivat luopumaan monenlaisista eduista ja ystävyysuhteista. Samoin ovat joutuneet tekemään ne, jotka sen jälkeen ovat lähteneet samalle tielle. Näin jatkuu yhä. Mutta tekstimme lohduttaa meitä ja sanoo: “Sen tähden lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, alkääkää saastaiseen koskeko, niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne ja te tulette minun pojikseni ja tyttärin, sanoo Herra kaikkivaltias.” Jos me seuraamme Jumalan tahtoa vain ikään kuin piiskan ajamina, lain alaisina, emme silloin osaa omistaa itsellemme tällaisia lohdullisia lupauksia. Mutta kun saamme lähteä synnit

anteeksi saaneina seuraamaan hänen tahtoansa, tiedämme, että meillä on Isä, taivaallinen Isä, joka johdattaa sekä seurakuntansa vaiheita että yksityisen kristityn elämää.

Miten suuret ihmeelliset lupaukset aukenevatkaan meille! “Minä otan teidät huostaani.” Jumala ottaa omansa hoivaansa. Miten moni kristitty voisi-kaan kertoa todistaa näin tapahtuneen. Jumala ei ole jättänyt kristittyään yksin. Hän on tosin antanut koettelemuksia, mutta hän on niiden läpi kuljettanut ja nekin ovat olleet hänen rakkauttaan. Hän on hoivannut. On toteutunut hänen lupauksensa: “Minä olen oleva teidän Isänne ja te tulette minun pojikseni ja tyttärin, sanoo Herra.” Kuka Herra? Huomatkaa: “Herra kaikkivaltias”. Kun ihminen tuntee oman pienuutensa, kokee monenlaista ahdistusta sydämessään, näkee, mitä hänen täytyy jättää ja mistä luopua, sekä tuntee oman voimattomuutensa, niin tämän rinnalle saamme panna lupauksen: “Minä otan teidät pojikseni ja tyttärin, sanoo Herra, kaikkivaltias.” Jumalan voimat eivät lopu. Hänen viisautensa ei vähene. Hänellä on kaikkea riittävästi. Hänellä on keinoja auttaa meitä ja pitää meidät huostassaan.

Mekin olemme saaneet nauttia Jumalan hyvästä huolenpidosta ja saamme tänään kiittää Jumalaa siitä. Saamme kiittää häntä näistä 60 vuodesta, jotka ovat takanapäin, ja niistä yhteisistä armon vuosista, jotka hän meille vielä antaa. Jumala on seurakuntansa kanssa, ja me olemme elävän Jumalan temppele. Aamen.

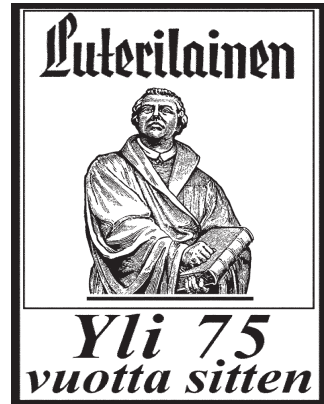
Markku Särelä,

kasetti 29. Hämeenlinnan seurakunnan 60-vuotisjuhlassa 22.01.1984. Puhtaaksi kirjoitettu 15.9.06. Virret: 207; 114; 1,4,5; 117; 168:1,3,6; 175.

Alkusana

“Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: --- ‘Minä tiedän tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, – – Mutta minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis mistä lankesit ja tee parannus, ja tee ne ensimmäiset teot; mutta jos et, niin minä tulen pian sinun tykösi ja työnnän kynttilänjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta’. – – “ (Ilm. 2: 1-7.)

Kun evankeliumin sanoma ensimmäisen helluntain jälkeen levisi kaikkeen maailmaan, niin syntyi vähitellen pieniä kristillisiä seurakuntia myös Vähään-Asiaan. Ne olivat Herralle kallis ja rakas istutus. Ja vielä silloinkin kun koroitettu Vapahtajamme apostoli Johannesen kautta lähettää näille seitsemälle seurakunnalle kehoituskirjeitä, niin hän niiden virheistä huolimatta edelleen pitää niitä kalliina omaisuutenaan. Hän on se, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään ja joka kävelee niiden seitsemän kynttilänjalan keskellä (j. 1). Vähän aikaisemmin on hän selittänyt, että nuo tähdet olivat noitten seurakuntien enkelit eli pastorit ja että nuo kultaiset kynttilänjalat olivat nuo seurakunnat itse (Ilm. 1: 20). Herra oli armonvälikkapaleitensa kautta niitä läsnä.

Luterilainen tammi-helmikuu 1932

Ensimmäinen kirje on osoitettu Efeson seurakunnalle, joka oli piirinsä huomattavin. Sen keskuudessa oli apostoli Paavali vaikuttanut yhteenmittaan lähes kolme vuotta ja sen opettajina olivat olleet myös Timoteus ja apostoli Johannes. Paavalin tälle seurakunnalle kirjoittama kirjekin osoittaa, että sen tilanne oli varsin ilahduttava. Ja koroitettu Vapahtaja tunnustaakin ensin ja monin sanoin sen kiitettävää intoa ja toimintaa: “Minä tiedän tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää, sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseään apostoleiksi, eivätkä ole ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi, ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon kantamista on sinulla ollut minun nimeni tähden, etkä ole uupunut.” (j. 2, 3).

Seurakunnassa oli toimittu tarkasti vaelluksen syntejä vastaan ja käytetty tarpeellista seurakuntakuria. Opillisissakin asioissa oli tarkasti vältetty väriä oppeja ja

opettajia, kuten vähän myöhemmin sanotaan: "Mutta se sinulla on, että vihaat nikolaiittain tekoja, joita minäkin vihaan" (j. 6). Tämä joukko tahtoi kristillisen vapauden nimes- sä elää lihallisten himojen mukaan. Sen kautta lähestynyt viettelys oli torjuttu. Vielä oli seurakunta saanut kärsiä monenlaista vaivaa Kristuk- sen nimen tähden ja se oli kärsiväl- linen eikä ollut uupunut.

Mutta sittenkin löytää seurakun- nan Ylipaimen tämän seurakunnan toiminnasta niin suuren vian, että hän ilmoittaa sen elävän lankee- muksen tilassa. Onko se enää mah- dollista, kun tuo seurakunta oli toi- minut kiitettävästi sekä opin että vaelluksen ja tunnustuksen asiois- sa? Kyllä Herra tuntee totuuden sydämen aikeita myöten ja niinpä hän tässäkin tapauksessa on oikeassa nuhdellessaan Efeson seurakuntaa näillä sanoilla: "Mutta minulla on sinua vastaan, että *olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi* (j. 4).

Herra ei tätä nuhdettansa sen enempiä selitä. Mutta onhan asia ilman selityksiäkin ilmeinen. "En- simmäisellä rakkaudella" tarkoite- taan sekä ihmiselämässä että hen- gellisissä asioissa sitä sydämellistä ja intomielistä rakkautta, joka toi- mii sydämen halusta pienimmis- säkin asioissa rakkauden kohteena olevan henkilön tai asian hyväksi valmiina kaikkeen uhraukseen, kärsimiseen ja vaivannäköön toisen puolesta. Ja vaikkakin tämä ensim-

mäinen kiintyminen johonkin mää- rättyyn toivottuun työhön tai uh- rautuvaan toimintaan isänmaan hy- väksi tai Jumalan asettamassa lii- tossa siihen yhtyneitten kesken ai- kaa myöten muuttuisi, että siinä kuvastuisi elämän koulussa saatu suurempi kokemus, syvempään juurtunut kutsumustehtävien hoita- misen ja elämän ymmärtämys ja varttuneemman ihmisen kypsyy- neempi harkinta, niin ei tuo "en- simmäinen rakkaus" ole vähenty- nyt eikä heikontunut vaan muodos- taa jatkuvasti sen ehdottoman pe- rustan, joka ohjaa ihmisen toimin- taan yhä paremmin ja tunnollisem- min tekemään ja palvelemaan sitä, mikä kerran on hänen rakkautensa piiriin uskottu. Missä tämä jatkuva "ensimmäisen rakkauden" sydä- mellisyys ja joustavuus loppuisi, siinä ei olisi enää rakkautta ollen- kaan. Silloin kutsumuksen töitä tehdään vain rahan t.m.s. edun täh- den ja silloin aviopuolisot vain sie- tävät toisiaan ja jostakin ulkonai- sesta syystä vielä säilyvät yhteises- sä elämässä jo sortuneen rakkau- tensa raunioilla. Siellä missä en- simmäinen rakkaus on vanhuuden päiviin asti säilynyt, saavat nu- oremmatkin kuulla kehoittavia sano- ja siitä, kuinka vaikeinkin aikoina on kestäetty, ja he saavat nähdä to- disteita siitä, että nuoruuden onni ja into loistaa vanhuksenkin jo jäykis- tyneen kuoren alta ja että nuoria ymmärretään ja sydämellisesti oh-

jataan elämän vaikeita kohtaloita kohti kuljettaessa.

Kuka kristitty ei tietäisi mitä hengellisissä asioissa merkitsee “ensimmäinen rakkaus”? Sekin, joka kasteensa jälkeen hiljalleen on pysynyt uskossa Kristukseen ilman suurempia tempauksia koko elämänsä ajan, voi kyllä kertoa meille, mikä tuo rakkaus on. Se on uskollista ja jatkuvasti sydämellistä kiintymystä häneen, joka on syntisen lunastanut, vanhurskauttanut ja pyhittänyt. Kaikkialla otetaan ensi sijassa huomioon Herran tahto ja hänen kuormansa ja ikeensäkin on sovelias ja helppo. Kun taas sellainenkin, joka on painunut maailman

syvyyksiin, välinpitämättömyyteen ja syntiin, huomaa onnettoman tilansa ja löytää Vapahtajansa ja saa jälleen rauhan sydämeensä, saattaa siinä ilmetä aivan erikoislaatuisia “ensimmäisen rakkauden” tekoja. Tunteet voivat olla ylen voimakkaita ja kiintymys Vapahtajaan niin intomielistä, että vaikeinkin uhraus tehdään empimättä ja ilolla. Mikäli tällainen tila todella on oikean uskon seurausta, niin se oikein ohjattuna on vapautuva siitä, mikä on erikoislaatuista, ja liittyvä siihen yhteiseen rintamaan, jossa jatkuvasti taistellaan uskon jaloa taistelua ensimmäisen rakkauden uskollisuudella ja lämmöllä, vaikkakin

uskonelämä on pukeutunut ulko-naisesti rauhallisempaan muotoon.

Kun nyt Efeson seurakunnasta sanotaan, että se oli hyljännyt ensimmäisen rakkautensa, niin merkitsee se sitä, että se valvoessaan seurakuntalaisten vaellusta ja oppia ja vääriä vastustaessaan sekä kärsiessään vaivaa Kristuksen nimen tähden ei tehnytään tätä sydämelisistä rakkaudesta Kristukseen. Oikeankin seurakunnan oikeita tehtäviä voidaan siis myös toimittaa kylmästi, lakimaisesti, ylpeästi ja itsekkäästi. Ja jos näin tehdään, on se todistus siitä, että on kadonnut oman viheliäisyyden tunto ja myöskin se laupeus, jonka lakkaamattomana ylläpitäjänä on oma-kohtainen Jumalan laupeuden omistaminen. Siinä on usko kadonnut ja silloin on myös kaikki työt Jumalan edessä turhia ja lähimmäiseen nähden oikeata rakkautta vailla.

Näin oli asianlaita Efeson seurakunnassa ja syystä Herra muistuttaa siitä, että tässä on kyseessä mitä vaarallisin *lankeemus*, josta kuitenkin vielä oli mahdollista nousta: “Muista siis mistä lankesit ja tee parannus ja tee ne ensimmäiset teot” (j. 5). Seurakunnan jäsenten tuli nöyrytyä Jumalan edessä ja tunnustaa olevansa vaivaisia syntisiä ja turvata Kristukseen ja sen mukaan nöyrästi ja oikealla rakkaudella toimia seurakunnan tehtävissä. Muussa tapauksessa Herra varoittaen uhkaa sitä: “Mutta jos et (tee

parannusta), niin minä tulen *pian* sinun tykösi ja *työnnän kynttilänjalkasi pois paikaltaan*, ellet tee parannusta” (j. 5). – Herra ilmoittaa tässä, ettei hän pitkää aikaa ole odottava, vaan pian rankaiseva seurakuntaa, jollei se nouse lankeemuksestaan. Rangaistus tulisi tapahtumaan siten, että koko seurakunnan toiminta loppuisi ja raukeaisi.

Vaikka Herra vielä seurakuntaa kehoittaakin ja ilmoittaa, että se, joka voittaa se on: joka palajaa oikeaan uskoon ja ensimmäiseen rakkauteen, saa syödä paratiisissa olevasta elämän puusta, se on: saa iankaikkisen elämän Kristuksen kautta, niin ei tämä seurakunta tehnytään parannusta, vaan hylkäsi jatkuvasti ensimmäisen rakkauden ja on jo aikoja sitten tuhoutunut kokonaan Jumalan uhkauksen mukaisesti. Tuo kynttilänjalka työnnettiin pois paikaltaan.

— — —

Miten tärkeästi tuleekaan meidän, jotka Jumalan armosta olemme päässeet oikeaan kristillisen seurakunnan toimintaan, varteenottaa tämä opetus, kehoitus ja varoitus. Emmehän voi kieltää, ettemmekö opin ja vaelluksen asioissa harjoittaisi Jumalan tahtomaa ja käskemää valvontaa, nuhtelemista ja ojentamista, vaikkakin sitä suuressa heikkoudessa ja monenlaisen taitamattomuuden alaisina teemme. Sillä emmehän sentään valtiokir-

kon tavalla periaatteellisesti suvaitse, salli tai vieläpä osaksi siunaa opin ja elämän hairahduksia. Ei. Me olemme tästä turtumisesta selvinneet. Me olemme myös omassa toiminnassamme saaneet nähdä, miten ensimmäisiä on langennut pois. Olemme nähneet veljien ja sisarten milloin lievemmin milloin raskaammin lankeavan. Tiedossamme on myös omat erehdykset ja monenlaiset synnit. Olemme nähneet lähellämme ja keskuudessamme väärän opin viettelijöitä ja meitä on kehoitettu luopumaan käsittämämme totuuden tieltä. Olemme myös saaneet monenlaista vaivannäköä kärsiä Kristuksen nimen tähden. On ollut kärsivällisyyttäkin emmekä ole vielä uupuneet. Olemme myös jatkuvasti saaneet olla oikean opin hoivassa ja sakramentit on hoidettu Kristuksen asetuksen mukaan.

Mutta kaiken ulkonaisen uskollisuuden, kärsivällisyyden ja vaivannäön keskellä kohdistukoon meihinkin tämä itsetutkiskeluun kehoittava kysymys: Emmehän vain ole tämän ohella hyljänneet ensimmäistä rakkautta? Se edellyttää ensinnäkin sitä, että meillä ainakin alussa *on ollut* vakaa kristillinen usko ja että me sen mukaan olemme toimineet sydämellisen rakkauden elähdyttäminä Kristukselle kaikki tehden. Onko tämä vapaa, kiitollinen, uhrautuva ja epäitsekkäs rakkaus Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan säilynyt? Monella

on varmaan vaikeiden koettelemusten kestäessä monta toimintamme kihla-ajan tunnelmallista harhaluuloa häipynyt pois, kun todellisuuden kohdalla on tarvittu sanaan juurtunutta taisteluissakin kestävää uskoa. Monta kertaa olemme saaneet tuskaisin huokauksin kokoontua vihollisten riemuitessa ja tarkasti seurattessa ja vaaniessa jatkuvia askeleitamme. Emmehän vain ole toimivassa rakkaudessamme kylmenneet ja tulleet Herran asiaa kohtaan välinpitämättömiksi? Emmehän vain ole antaneen veljien heikkouden langettaa meitä pois lähimmäisenrakkauden nöyrältä tieltä? Emmehän vain ole toivoneet pois tästä lihalle vaikeasta ja vastenmielisestä seurakunnallisuudesta? Emmehän vain ole itsetyytyväisinä väistäneet lähimmäistemme hätää tai kadottaneet vilpitöntä opetuslapsimieltä? – Näitä kysymyksiä voisi jatkaa. Kun ne kuitenkin kaikki keskittyvät tämän kysymyksen ympärille: Olemmeko hyljänneet ensimmäisen rakkauden?, niin antakaamme sen kysymyksen meitä tutkien tulla kaiken sen kohdalle, jossa kysytään ensimmäisen rakkauden uskollisuutta, kärsivällisyyttä ja uhrautuvaisuutta sekä Jumalaa että lähimmäisiä kohtaan. Ja mikä on tulos oleva? Varmaan sellainen, että kukin kohdallaan niin monessa kohden on rikkonut juuri tämän kysymyksen kohdalla. Sieläkin, missä Jumalan armon kautta on säilytty tässä ensimmäisen rak-

kauden uskollisuudessa, tunnetaan varmasti, että se ei ole ollut tarpeeksi palava sydämen aivoituksia myöten.

Onnellisia silloin kaikki me, jotka olemme saaneet alkaa uuden *armovuoden*. Vielä on parannuksen aikaa. Saamme tehdä niitä ensimmäisiä tekoja – yksinkertaisen uskon vilpittömiä tekoja, jotka ovat seurakunnan jaloja koristuksia – olkoonpa niitten ulkonainen loisto miten vaatimaton tahansa. Jokainen, joka tuntee langenneensa pois ensimmäisestä rakkaudesta, saa puhdistaa saastaisen sydämensä Jumalan armon kautta. Ja kun hän sen jälkeen on Jumalan laupeuden omistanut, niin palajavat nyt nuo ensimmäiset teot. Entinen luottamus itseensä on hävinnyt ja ylpeä mieli on nöyryntynyt. Nuo alkuaajan tunteet, joissa niin helposti voi olla mukana lihallisen mielen sivupyyteitä, ovat ehkä poissa, mutta sijalla on koeteltu puhdas uskonkulta, joka vähäisenäkin on suuri ja ihmeellinen voima ja vaikutin. Sellainen sydän hyräilee virsilaulajan kanssa:

Ah, ensin juoksin ylpeenä ja rohkealla miellä;

Mä luulin: "Miks en pysyä osaisi Herran tiellä?"

*Mutt', voi kuin' usein hairahduin.
Kuin' usein kaaduin, kompastuin
Ja jouduin häpiähän!*

*Nyt tunnustan mä nöyrästi, ett'
olen outo aivan;*

Jos et sä neuvo, Herrani en osaa tietä taivaan;

*Jos et sä itse paimenna,
Mä pian eksyn laumasta.*

Kuin lammaks eksyn korpeen

Ain' olkoon, Herra, sanasi mun jalkain' kynttilänä,

Sen valkeus mun tielläni tähtenä heleänä!

Sokeat avaa silmäni, Vahvista heikot jalkani, Taluta tielläs aina!

(Virsi 375: 5-7)

Tällä tiellä on voitto taattu. Siinä huolehditaan tunnollisesti seurakunnan ja sen jäsenten parhaasta, samalla kun sielu syö elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Herra on jatkuvasti oleskeleva seurakuntansa keskellä ja korjaa sen vihdoin kunniaan. Sellainen seurakunta taas, jonka jäsenet toimivat yhä edelleen ensimmäisen rakkautensa hyljänneinä, on piankin kohtaava väärän opin ja vaelluksen raastettavaksi tai antaa Herra sen sortua kokonaan jo tässä ajassa.

Tahdommehan sentähden tämänkin opetuksen kohdalla valvoa ja tutkia itseämme nyt alkaneenakin vuonna toimien vakavasti ensimmäisen rakkautensa uskollisuudella seurakuntien säilymiseksi ja varjeltumiseksi sekä senkin kautta sielujen tosi autuudeksi ja keskinäisen rakkautensa elvyttämiseksi! Muuten käymme kohti perikatoamme.

A. A. W.

VESA

TALVI 2007

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO

Herra Jeesus puhui: “Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Matt.28:18-20

Käytä aikaasi hyvin

Pastorin kirje

Jälleen on yksi vuosi elämästämme kulunut ja uusi vuosi on alkanut. Vuoden vaihtuessa meidän on viisasta ajatella sitä, miten voimme käyttää aikaamme oikein.

On tärkeää, että meillä on aikaa Jumalan sanan lukemiseen ja rukoukseen. On hyvä opetella säännöllisyyteen, niin että mieluiten ainakin kerran päivässä luemme Raamattua. Jollekin voi olla hyödyksi tehdä niin joka päivä tiettyinä aikoina. Joku toinen voi lukea joskus aamulla, joskus illalla tai keskellä päivää, aina kunkin päivän lukujärjestyksen ja muiden asioiden mukaan. Tärkeää on myös välttää sitä, että harrastusten tai television katselun tähden Jumalan sanan käyttäminen meiltä jäisi.

Päivittäisessä elämässä on muitakin tärkeitä asioita. On tehtävä läksyjä, valmistauduttava kokeisiin. Joskus koulusta annetaan myös kirjoitelmia tehtäväksi. Viisasta on valmistautua ainakin isompiin asioihin pidemmällä ajalla. Jokin iso tehtävä voi olla melkein mahdoton yhtenä iltana selvitettäväksi, mutta kun sitä tekee hyvissä ajoin, se voi sujua paljon helpommin. Usko tai älä, tämä asia on totta aikuistenkin töissä, myös pastorin työssä.

Teillä lapsilla on vielä yksi erityistä huomiota ansaitseva asia. Vanhemmat antavat teille tehtäviä kotona. He voivat pyytää teitä auttamaan siivouksessa, pöydän kattamisessa, jotakuta voidaan pyytää huolehtimaan pikkuveljestä tai -siskosta jonkin aikaa. Joskus voi tuntua, että tuollaiset tehtävät eivät miellytä. Olisi niin paljon muuta tekemistä. Kuitenkin tuollaiset tehtävät ovat arvokkaita. Kun teette niitä, osoitate kunnioitusta vanhemmillenne. Samalla opitte taitoja, joista on paljon hyötyä sitten, kun olette kasvaneet. Vaikka vanhempien antamat tehtävät eivät aina huvittaisi, tehkää niitä kuitenkin. Se aika on hyvin käytettyä aikaa.

Jollakulla voi lähellä asua myös isovanhempia tai muita iäkkäitä ihmisiä. Isommat lapset voivat olla heille avuksi. Tästä on iloa niille vanhemmille ihmisille. Samalla voitte puhella heidän kanssaan ja kuulla mielenkiintoisia kertomuksia vanhoilta ajoilta. Suuri siunaus on myös siitä, jos yhdessä iäkkäiden ihmisten kanssa luette Jumalan sanaa ja yhdytte rukoukseen.

Kun haluamme käyttää aikaamme meille kuuluviin tehtäviin ja Jumalan sanan oppimiseen, on meille siitä suuri siunaus. Jumalan sanasta opimme tuntemaan Jeesuksen Vapahtajanamme ja kasvamme uskossa. Jeesuksen turvissa saamme myös iloiten odottaa sitä päivää, jolloin hän palaa ja tämä aika päättyy. Hänen ominaan perimme iankaikkisen elämän.

Kimmo Närhi

Jumalan perheessä myös vuonna 2007

Minulla on pikkusisko!

Oi Jumala, et hylkää pientä lasta
vaan katsot puoleheni taivahasta.
Kun lapsenas suot tulla luoksesi,
tää kuule nyt mun rukoukseni.

Sä tähän maailmaan mun olet luonut,
ruumiin ja sielun, kaikki olet suonut.
Jo kasteessa sä minut puhdistit,
sun omaks' lapseksesi omistit.

Suo että tahtois mä noudattaisin,
sun sanaas pyhää aina rakastaisin.
En tietäni voi itse ohjata,
siis minua, oi Isä, johdata.

Vanhan virsikirjan virsi 478

Onko sinulla siskoja tai veljiä?
Jos olet saanut isonveljen tai ison-
siskon osan, niin olet saanut kalliin
lahjan.

Miten niin? - voit sanoa.

"Pikkuveljeni on oikea kiusan-
kappale" tai "pikkusiskoni ottaa
aina minun tavaroitani ja häiritsee,
kun luen läksyjä." Myös pikkusisko
voi sanoa, että isovelvi kiusaa. Ovat-
ko tällaiset asiat tuttuja sinun kodis-
sasi? Äiti ja isä tekevät parhaansa,
kun he opettavat lapsia olemaan
riitelemättä ja tietenkin pyytämään
ja antamaan anteeksi.

On tärkeää oppia jakamaan
omastaan, odottamaan omaa vuoro-
aan ja auttamaan toista. Tässä onkin
yksi tärkeä asia, jota saat harjoitella
jo omassa kodissasi, jos sinulla on
sisaruksia. Sitä taitoa tarvitaan elä-
mässä.

Maailman rakkaimmat ihmiset
ovat isä ja äiti ja omat sisarukset.
Kiitämme heistä Taivaan Isää.

Seurakunnassa meillä on myös
perhe. Kaikki uskovat ovat Jumalan
lapsia ja siksi yhtä isoa perhettä. Älä
siis sure, jos sinulla ei ole kotonasi
sisaruksia. Jumalan perheessä saam-
me paljon rakkautta osaksemme. Ja
meille Jeesus on valmistanut ihanan
kodin taivaassa. Yhdessä saamme
kiittää tästä lahjasta ja kulkea tai-
vasta kohti tänäkin vuonna.

Saulus

Apt.9:22,26

Se, mitä nyt kerrotaan, tapahtui Herran Jeesuksen taivaaseen astumisen jälkeen. Jerusalemissa asui eräs nuori mies, jonka nimi oli Saulus Tarsolainen. Hän oli kotoisin Kilikian pääkaupungista Tarsosta. Hänen kotinsa oli juutalainen. Kotoa hänet oli lähetetty Jerusalemiin saamaan farisealainen kasvatus. Muitten juutalaispoikien tavoin hän sai myös oppia jonkun ammatin. Niin hänestä tuli teltantekijä. Siihen aikaan tehtiin paljon matkoja kävellen ja matkustavaiset tarvitsivat telttoja. Mutta ennen kaikkea Sauluksesta tuli kiivas fariseus ja kirjanoppinut. Nuorena Saulus oli opiskellut Vanhan testamentin kirjoituksia, jotka ennustivat tarkasti Jeesuksesta, tulevasta maailman Vapahtajasta ja syntien sovittajasta. Monet juutalaiset odottivat tulevaksi häntä, Messias-ta, Kristusta. Näitä uskovia juutalaisia olivat esimerkiksi vanhukset Simeon ja Hanna, jotka temppelissä kohtasivat Jeesus-lapsen, Marian ja Joosefin.

Mutta fariseukset ja kirjanoppineet eivät uskoneet, vaikka Herra Jeesus oli heidän keskuudessaan noin kolmenkymmenen vuoden ajan; kuoli ristinkuoleman, joka oli ennustettu monissa Vanhan testamentin kirjoituksissa; ja nousi ylös haudasta kolmantena päivänä. Vielä ennen taivaaseen astumisistaan Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen

Keitä olivat fariseukset?

Matteuksen evankeliumin 23. luku kertoo, kuinka ankarasti Vapahtaja suhtautui fariseuksiin. Hän kutsuu heitä ulkokullatuiksi. Hän tarkoittaa ihmisiä, jotka esiintyvät ulkonaisesti hurskaina, mutta sydämessään he ovat luopuneet Jumalan sanasta. Työnsä he tekevät siksi, että ihmiset heitä katselisivat. He etsivät ihmisten suosiota ja kunniaa. Jeesus vertaa heitä maljaan, joka on hienoksi kiilloitettu ulkoapäin, mutta sisus on täynnä likaa ja roskaa.

Hän sanoo: "Sinä sokea fariseus, puhdistu ensin maljan sisus, että sen ulkopuolikin tulisi puhtaaksi." Siis sydämen puhdistus on tärkeintä. "Voi teitä, te kirjanoppineet ja fariseukset," valitti Jeesus.

Mutta fariseukset ja kirjanoppineet eivät sietäneet sitä, että Herra heitä nuhteli. He luulivat olevansa parempia kuin muut ihmiset. Jopa rukoillessaan fariseus saattoi sanoa: "Jumala, minä kiitän sinua, etten ole niin kuin muut ihmiset!" Sitten hän kehui itseään koko ajan rukoillessaan. Se oli surkea rukous. Se ei kelvannut Jumalalle. Herra sanoikin: "Joka itsensä ylentää, se alennetaan. Mutta joka itsensä alentaa, se ylenetään."

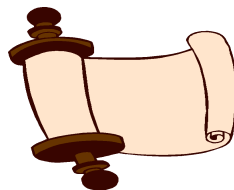
neljäkymmenen päivän aikana puheen Jumalan valtakunnasta. (Apt. 1:3) Silloin Vapahtaja oli myös sanonut opetuslapsilleen: “Kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa ja maan ääriin saakka.” (Apt. 1:8) Tämä lupaus oli toteutunut helluntaina ja tuhansia ihmisiä oli tullut Jeesukseen uskoviksi. Apostolit tekivät myös ihmetekoja Jeesuksen nimen kautta, apostolit saarnasivat rohkeasti kansalle ja jälleen ihmiset alkoivat uskoa Jeesukseen.

Stefanus, marttyyri

Kun uskovien joukko kasvoi, se sai Jeesuksen vihamiehet yhä enemmän raivostumaan. Syntyi vaino Jeesuksen ystäviä kohtaan. Ensimmäisenä marttyyriä kuoli Stefanus-niminen mies, josta Raamattu kertoo: “Ja Stefanus, täynnä armoa ja voimaa, teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansassa.” (Apt. 6:8) Kutsuttiin salaa vääriä todistajia sanomaan Stefanuksesta: “Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan.” Ja he yllyttivät kansan ja vanhimmat ja kirjanoppineet ja astuivat esiin, raastoivat Stefanuksen mukaansa ja veivät neuvoston eteen. Neuvosto oli aikanaan tuominnut Herran Jeesuksen. Nyt oli hänen todistajiensa ja ystäviensä vuoro. Neuvoston johtajia olivat saddukeukset, järkeisoppineet Jumalan sanan kieltäjät, joihin kuuluivat

ylipapit, joita mainitaan ainakin neljä. (Apt. 4:6) Saddukeuksia olivat myös neuvoston maallikkojäsenet, vanhimmat. Rikkailla, rahanahneilla ja mahtavilla saddukeuksilla oli suuri valta. Fariseukset ja kirjanoppineet olivat myös neuvoston jäseniä. Mitä Stefanus puhui neuvoston edessä, sen voit lukea Apostolien tekojen seitsemännestä luvusta.

Mutta kun neuvoston jäsenet kuuluivat Stefanuksen puheen, viilsi se heidän sydäntänsä ja he kiristelivät hänelle hampaitansa. Täynnä Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella ja sanoi: “Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella.” Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja kivittivät hänet. Ja todistajat riisuivat vaipansa Saulus –nimisen nuorukaisen jalkojen juureen. Stefanus rukoili: “Herra Jeesus, ota minun henkeni!” Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: “Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!” ja sen sanottuaan hän nukkui pois. (Apt. 7:54-60)

Saulus kääntyy Herran omaksi

Apostolien tekojen kahdeksannessa luvussa kerrotaan, että myös Saulus hyväksyi Stefanuksen surmaamisen. Sinä päivänä nousi suuri vaino Jerusalemissa seurakuntaa vastaan ja kaikki hajaantuivat ympäri Juudeaa ja Samarian paikkakuntia paitsi apostolit. Ja muutamat jumalaapelkäävät miehet hautasivat Stefanuksen ja pitivät hänelle suuret valittajaiset.

Mutta kenties innokkain seurakunnan vainooja oli Saulus. Näin kertoo Raamattu: “Saulus raateli seurakuntaa, kulki talosta taloon ja raastoi ulos miehiä ja naisia ja panetti heidät vankeuteen.”

Saulus pyysi ylipapeilta valtuudet saadakseen vainota Jeesukseen uskovia aina ulkomaan kaupungeissa asti. Näissä asioissa hän matkusti ylipappien suostumuksella Damaskoon. Damaskossa olevat uskovat olivat kuulleet Sauluksesta ja tiesivät jo, mitä oli tulossa. Siis heitäkin tultaisiin rangaistuksen uhalla pakottamaan Jeesuksen pilkkaamiseen ja näin luopumaan Herrastaan.

Saulus matkatovereineen lähestyi jo Damaskon kaupunkia. Saulus itse kertoo erälle kuninkaalle myöhemmin, mitä silloin tapahtui: “Minä näin, oi kuningas, tiellä keskellä päivää taivaasta valon, auringonpaistetta kirkaamman, leimahtavan minun ja matkaseurueeni ympärillä, ja me kaa-duimme kaikki maahan. Ja minä kuulin äänen sanovan minulle hepreankielellä: ‘Saul, Saul, miksi vainoat mi-

nua?’ Niin minä sanoin: ‘Kuka olet, Herra?’ Ja Herra sanoi: ‘Minä olen Jeesus Nasaretilainen, jota sinä vainoat.’ Ja minä sanoin: ‘Herra, mitä minun pitää tehdä?’ Herra sanoi minulle: ‘Nouse, ja mene Damaskoon, niin siellä sinulle sanotaan kaikki, mikä sinulle on tehtäväksi asetettu.’ Ja kun minä sen valon kirkaudesta tulin näkemättömäksi, taluttivat seuralaiseni minua kädestä, ja niin tulin Damaskoon.”

Saulus Damaskossa

Saulus oli kolme päivää näkemättönnä, ei syönyt eikä juonut. Damaskossa oli eräs opetuslapsi, nimeltä Ananias. Hänelle Herra sanoi näyssä: “Ananias!” Hän vastasi: “Katso, tässä olen, Herra.” Niin Herra sanoi hänelle: “Nouse ja mene sille kadulle, jota sanotaan suoraksi kaduksi, ja kysy Juudaan talosta Saulus –nimistä tarso-laista miestä. Sillä katso, hän rukoilee. Ja hän on nähnyt näyssä miehen, Ananias –nimisen, tulevan sisälle ja panevan kätensä hänen päällensä, että

hän saisi näkönsä jälleen. Mutta Ananias vastasi: ”Herra, minä olen monelta kuullut siitä miehestä, kuinka paljon paha hän on tehnyt sinun pyhillesi Jerusalemissa.” Tiesihän Herra kaikki! Hän sanoikin: ”Mene, sillä hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen. Sillä minä tahdon näyttää hänelle, kuinka paljon hänen pitää kärsiä minun nimeni tähden.”

Niin Ananias meni ja astui huoneeseen, pani molemmat kätensä hänen päälleen ja sanoi: ”Veljeni Saul, Herra lähetti minut – Jeesus, joka ilmestyi sinulle tiellä, jota tulit – että saisit näkösi jälleen ja tulisit täytetyksi Pyhällä Hengellä.”

Ja heti putosivat hänen silmistään ikään kuin suomukset ja hän sai näkönsä ja katsoi Ananiakseen, joka kertoi hänelle, mitä Herra oli sanonut. Sitten hän sanoi Saulukselle: ”Ja nyt, mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.”

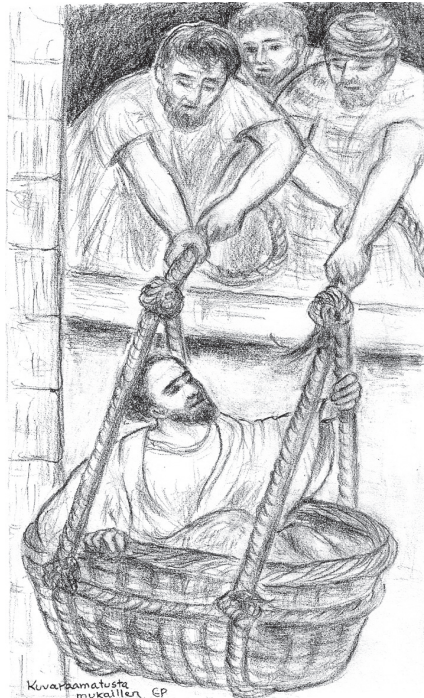
Saulus otti kasteen. Ja hän oli opetuslasten seurassa jonkin aikaa. Ja kohta hän saarnasi Damaskossa Jeesuksesta julistaen, että Jeesus on Jumalan Poika. Ja kaikki, jotka kuulivat, hämmästyivät ja sanoivat: ”Eikö tämä ole se, joka Jerusalemissa tuhosi kaikki ne, jotka tätä nimeä huutavat avuksi? Ja eikö hän ole tullut tänne viedäksensä ne vangittuina ylipappien käsiin?”

Mutta Saulus sai yhä enemmän voimaa ja saattoi Damaskossa asuvat juutalaiset ymmälle näyttäen toteen, että Jeesus on Kristus.

Mutta taas ne juutalaiset, jotka eivät tahtoneet uskoa Herraan Jeesukseen, pitivät keskenään neuvoa tappaaksensa hänet. He vartioivat porttejakin yöt ja päivät saadakseen hänet surmatuksi. Mutta heidän salahankkeensa tuli Sauluksen tietoon. Uskovat ottivat hänet yöllä, päästivät hänet muurin aukosta ja laskivat alas vasussa. Niin hän pelastui vihamiehiltään Damaskossa, jossa hän oli saanut opettaa jo pitkän aikaa todistaen Herrastaan ja Vapahtajastaan.

Saulus alkoi Jeesukseen uskovana käyttämään nimeä Paavali. Hänestä tuli pakanain apostoli. Apostolien teot kertoo tarkkaan hänen lähetysmatkoistaan. Raamatussa on myös kolmetoista hänen kirjoittamaansa kirjettä seurakunnille.

EP

Kuvaramatusta mukailten EP

Kiitä, kiitä

1. Talvituulet puhaltavat
lumi lentää kinoksiin.
Lapset kouluun taivaltavat
sekä talven leikkeihin.

2. Lämpimät on vaatteet sulla,
kelkat, sukset, luistimet,
kotiin lämpimään saat tulla
syödä pöydän antimet.

3. Monet lapset maailmassa
kärsii nälkää, kylmääkin,
monilta on puuttumassa
koti, ruoka, vaatteetkin.

4. Siksi muista aina kiittää
Taivaan Isää lahjoistaan,
rukoukseen myöskin liittää
kaikki lapset koko maan.

5. Pyydä, että Jeesuksesta
joku kertoo niillekin,
joilta kaiken puuttuessa
puuttuu Sanan tietokin.

VA

Tehtävä

Väritä alla olevat kuvat ja merkitse jokaisen kuvan kohdalle viereisen runon säkeen numero. Valitse se säe, johon kuvan aihe sopii.

Kristitty ja seurakunta 1

Uskova ihminen oikein opettavan seurakunnan jäsenenä

Tässä numerossa aloitamme kirjoitussarjan, jossa tarkastellaan uskovan ihmisen suhdetta seurakuntaan. Ensimmäisellä kerralla kiinnitämme huomion siihen perustavaan asiaan, että uskovan normaali tilanne on se, että hän on oikein opettavan seurakunnan jäsen. Jatko-osissa käsittelemme seurakunnan jäsenyyden merkitystä sakramenttien ja yleisen pappeuden kannalta.

1. Jumala tahtoo uskovien kokoontuvan paikallisseurakunniksi

Jokainen, joka uskoo Jeesukseen omana Vapahtajanaan, on Jumalan lapsi. Jos joku kuulee evankeliumin tai lukee Jumalan sanaa ja uskoo Jeesukseen, hän on uskonsa kautta heti siirtynyt taivaan tielle. On kuitenkin Jumalan tahto, että uskova ihminen tulee myös näkyvän seurakunnan jäseneksi. Seurakunnassa hän voi saada kasteen, jatkuvaa Jumalan sanan opetusta ja olla paimenviran sielunhoidon alla, nauttia säännöllisesti ehtoollisen sakramentin, yhdessä toisten seurakuntien jäsenten kanssa osallistua Jumalan sanan levittämiseen, osoittaa keskinäistä rakkautta ja toimia muissa asioissa, joihin näkyvä seurakunta antaa tilaisuuden. Seurakunnan yhteyteen hän voi tuoda myös lapsensa kastettaviksi. Näin seurakunnan yhte-

ydessä eläminen on hyödyksi ravinnon saamisessa omalle uskolle ja antaa tilaisuuden Kristuksesta todistamiseen. Uskova voi myös kutsua toisia seurakunnan tilaisuuksiin kuulemaan Jumalan sanaa.

Raamattu osoittaa selvästi, että Jumala tahtoo uskovien kuuluvan seurakuntaan. Useissa apostoli Paavalin kirjeissä kutsutaan paikallisia seurakuntia Jumalan tai Kristuksen seurakunniksi, esim. 1 Kor.1:2, Room. 16:16. Seurakunnan kokoontumisiin osallistumista Jumalan sana opettaa tärkeänä asiana: *“Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiimme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.”* (Hebr. 10:25)

Joissakin poikkeustapauksissa uskova ihminen voi elää olosuhteissa, joissa liittyminen näkyvään seurakuntaan on käytännössä mahdotonta. Eritäin vaikeat maalliset olot tai vainot voivat aiheuttaa tämän. Tällainen uskova on kuitenkin Jumalan lapsi, koska hän uskoo Jeesukseen syntiensä anteeksiantajana. Kuitenkaan tällaisista poikkeustapauksista ei pidä tehdä sääntöä. Kenellä on mahdollisuus seurakuntaan liittyä, älköön tätä asiaa halveksiko, vaan liityköön seurakuntaan.

Nykyoloissa Suomessa elävällä ihmisellä käytännössä aina lienee tilaisuus liittyä seurakuntaan käytössä olevaa virallista tapaa noudattaen.

2. Ketkä kuuluvat seurakuntaan?

Seurakuntaan varsinaisessa mielessä kuuluvat vain todella Kristukseen uskovat ihmiset. Seurakunnan ulkoisessa jäsenyydessä voi olla sellaisia, jotka eivät usko Vapahtajaan. He eivät varsinaisessa mielessä kuulu seurakuntaan, vaan ovat epäuskonsa tähden Kristuksen valtakunnan ulkopuolella. Kun apostoli Paavali osoitti kirjeensä efesolaisille, hän mainitsi vastaanottajiksi Efesossa olevat pyhät ja uskovat Kristuksessa Jeesuksessa (Ef. 1:1).

Nykyään meidän oloissamme ovat käytössä maallisen lainkin säätämät jäsenluettelot. Niiden nojalla voidaan todentaa asianomaisen kuuluminen ulkoiseen seurakuntaan. Tämä on hyödyllinen käytäntö. Ei kuitenkaan voida sanoa, että nykyaikaisten jäsenluetteloiden olemassaolo olisi edellytys seurakunnan jäsenyydelle ja sen todentamiselle. Helluntaina ja myöhemmin apostolisena aikana voitiin laskea seurakuntaan liittyneiden luku ja tietää keitä nuo ihmiset olivat, vaikka jäsenluetteloita nykyiseen tapaan ei pitkään aikaan ollut.

Se, että seurakunnassa tiedetään, keitä siihen kuuluu, on olennainen asia. Tämä on tärkeää uskovien kannalta, jotta he tietävät, ketkä ovat uskonveljiä ja –sisaria. Myös pastorin tulee tietää, keitä seurakuntaan kuuluu, jotta hän voi hoitaa virkaansa ja hoitaa sitä laumaa, jonka kaitsijaksi Jumala on hänet asettanut. Tämä ei luonnollisestikaan sulje pois evankeliumin levittämistä kaikille.

3. Seurakunnassa tulee vallita yksimielisyys opista

Jumalan sana teroittaa opillisen yksimielisyyden tärkeyttä kahdesta toisistaan tukevasta näkökulmasta. Ensiksi seurakunnan jäsenten tulee olla opissa yksimielisiä. Apostoli Paavali kirjoitti Korinton seurakunnan jäsenille: *”Minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.”* (1 Kor. 1:10) Tässä tarkoitetaan yksimielisyyttä Jumalan sanan opista. Maallisissa asioissa voi ja saa olla erilaisia mielipiteitä. Niissä asioissa tulee toimia rakkauden ja keskinäisen kunnioituksen mukaan. Uskovilla on myös velvollisuus vetäytyä pois väärän opin yhteydestä: *”Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.”* (Room. 16:17) Näin seurakunnan jäsenen velvollisuus on toisaalta pitäytyä yksimielisesti toisten kanssa Jumalan sanan mukaiseen oppiin ja torjua väärä oppi.

Toiseksi Jumalan sana velvoittaa pastoreita pysymään oikeassa opissa. Tämä liittyy jo pastorin viran kelpoisuusehtoihin: *“Hänen tulee pysyä kiinni opinmukaisessa, luotettavassa sanassa, että olisi kykenevä sekä neuvoamaan terveellä opilla että kumoamaan vastaansanojain väitteet.”* (Tiit. 1:9) Kaiken mitä seurakunnassa opetetaan, tulee olla Jumalan sanan mukaista: *“Jos joku puhuu, puhukoon niinkuin Jumalan sanoja.”* (1 Piet. 4:11) Tämä periaate soveltuu luonnollisesti myös uskovien antamaan yksityiseen todistukseen.

4. Seurakunta vai suuntatoiminta?

Suomessa ovat monet järjestäytyneet monia oppeja sallivan kansankirkon sisällä erilaisiksi suunniksi (ns. herätysliikkeet). Suuntien taustalla on usein ollut aiheellinen huoli siitä, että kansankirkon seurakunnissa on sallittu ja ollut vallalla Jumalan sanasta poikkeavia oppeja. Tähän hätätilanteeseen on sitten etsitty ratkaisuksi seurakunnasta irrallaan oleva tai niiden sisällä toteutuva suuntatoiminta. Nämä suunnat, esim. evankeliset, heränneet, rukoilevaiset ja lestadiolaiset, sitten opettavat omissa joukoissaan oikeana pitämäänsä oppia. Mitä tästä sanomme?

Ensiksi sisällön puolesta voimme todeta, että suuntatoiminta ei ole tuonut ratkaisua kansankirkon sekaoppisuuteen. Monien suuntien sisällä sallitaan monenlaisia oppeja. Kun suuntia on monta ja niiden opetukset poikkeavat toisistaan ja osin ovat ristiriidassa toistensa kanssa, eivät ne todellisuudessa voi edistää yksimielisyyttä.

Rakenteelliselta kannalta katsottuna suunnat vakiinnuttavat eri oppien olemassaolon seurakunnissa. Ne yleensä tyytyvät siihen, että niiden omassa piirissä saadaan opettaa kunkin oikeaksi katsomalla tavalla, mutta muissa suunnissa ja seurakunnassa yleisesti ottaen saa opettaa jopa räikeästi toisin.

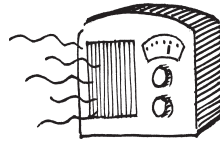
Vaikka Suomessa suuntatoimintaa sen yleisyyden vuoksi pidetään tavallisenä asiana, poikkeaa se selvästi siitä, mitä Raamattu opettaa seurakunnallisesta toiminnasta. Suunnat voittopuolisesti tyytyvät sekaoppisuuteen, kun taas Raamattu varoittaa siitä.

Emme siis voi pitää suuntatoimintaa oikeana. Jumalan sanan noudattamisen tähden tarvitaan seurakuntia, joissa opetetaan yksimielisesti Jumalan sanaa ja torjutaan sen kanssa ristiriidassa olevat opit.

5. Johtopäätöksiä

Usko Vapahtajaan ja jäsenyys oikein opettavassa seurakunnassa kuuluvat yhteen. Nykyajan ja oman maamme oloja ajatellen on erityisesti todettava myös, että usko Vapahtajaan kuuluu yhteen väärin oppien torjumisen kanssa. Niin kuin usko Vapahtajaan merkitsee muiden pelastusteiden hylkäämistä, niin pitäytyminen Jumalan sanaan merkitsee kaikkia sitä vastaan esitettyjen oppien hylkäämistä. Näin ollen kristityn tavanomainen ja oikea tilanne on se, että hän on oikein opettavan seurakunnan jäsen ja pitäytyy siihen sekä tunnustuksensa että toimintansa puolesta. Tällä uskollisuuden tiellä Jumala meitä auttakaan.

Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti

RADIO lähetys

Radio Moreeni tammikuu 2003

Kysymys: Tämän vuoden ensimmäisen ohjelmamme aihe on **“Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.”** Mitä lohdutusta uskovalle tuo Raamatun opetus siitä, millainen Vapahtaja oli eilen, siis menneisyydessä?

Vastaus: Kun Raamattu puhuu Kristuksesta menneisyydessä, se teroittaa, että usko Vapahtajaan on ikivanha ja ainoa pelastuksen tie. Kristus itse on iankaikkinen tosi Jumala, niin kuin vanha nikealainen uskontunnustus asian sanoo: “Isästä iankaikkisuudessa syntynyt”. Hän on myös jo Vanhan testamentin aikana ollut se Herra, jonka kautta pelastus on tullut uskoville. Luther teroittaa sitä, että usko Vapahtajaan on sama maailman alusta sen loppuun saakka: “Maailman alusta ihmiset ovat palvelleet samaa Jumalaa erilaisilla tavoilla uskossa samaan Kristukseen. — Sillä yksin uskon kautta Kristuksen, joka ennen oli luvattu ja joka nyt on tullut, koko kirkko, maailman alusta sen loppuun saakka, tulee vanhurskaaksi.” (SL 19, 1469s) Tässä Luther osoittaa, että Vanhan liiton ajan uhrit ja monenlaiset muut menot tähtäsivät yhteen ja samaan päämäärään. Ne teroittivat sitä, että Jumala on luvannut Kristuksen Vapahtajaksi. Vaikka ulkonaiset menot olivat erilaisia kuin nyt, sisältö oli sama: Jumala antoi uskottavaksi sen lupauksen, että hän antaa Vapahtajan, joka tuo syntien anteeksiantamuksen.

Kun Raamattu puhuu Vapahtajasta ja hänen armostaan jo menneisyydessä, se osoittaa, että uskollamme on syvät juuret. Jumalan sana on tuonut lupauksen Vapahtajasta jo ikivanhoista asioista alkaen. Tämä näkyy myös niissä Raamatun kohdissa, joissa puhutaan Jeesuksen tulemisesta. Maria sanoi kiitosvirressään Jeesuksen syntymän jälkeen: *“Hän on ottanut huomaansa palvelijansa Israelin, muistaaksensa laupeuttaan Aabrahamia ja hänen siementänsä kohtaan iankaikkisesti, niinkuin hän on meidän isillemme puhunut.”* (Luuk. 1:54,55)

K: Millä tavoin se, että evankeliumi Kristuksesta on aina sama, hyödyttää uskon tien vaeltajaa?

V: Tämä asia johdattaa turvaamaan Jumalan lukuisiin lupauksiin Vapahtajasta. Se, kuinka Jumala on armolupauksillaan lohduttanut mitä moninaisimmassa tilanteissa olleita uskovia, johdattaa meitäkin turvaamaan yhteen ja samaan Vapahtajaan, joka on kaikkia varten annettu.

Tekstissämme puhe siitä, että Jeesus on aina sama, soveltuu omakohtaiseen uskonvaellukseen. Edellä on annettu ohje: *“Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa.”* Hebrealaiskirjeen ensimmäiset lukijat olivat

juutalaiskristittyjä. He olivat saaneet kuulla evankeliumin apostolien ja heidän avustajiensa opettamana. Kirjeen kirjoitushetkellä seurakunta näyttää olleen vaarassa palata omiin totuttuihin juutalaisiin tapoihinsa. He olivat vaarassa ajautua takaisin sellaiseen uskoon, jossa apua etsittiin erilaisten sääntöjen noudattamisesta. Tästä Hebrealaiskirjeen kirjoittaja varoittaa heitä. Älkää tehkö sellaista, uskokaa Kristukseen, jonka evankeliumi teille on julistettu. Kun kirjoittaja viittasi niihin, jotka olivat puhuneet kirjeen lukijoille Jumalan sanaa, hän ei korottanut ihmisiä toisten yläpuolelle. Sen sijaan hän kehotti seuraamaan heidän uskoaan.

Samantyyppinen tilanne voi olla tänä päivänä jollakin uskovalla. Hän on tullut tuntemaan Jeesuksen Vapahtajanaan. Nyt kuitenkin on kiusauksia. On houkutus kääntyä takaisin vaeltamaan epäuskossa. On vaarana tulla penseäksi ja ajatella, onko nyt niin tarkkaa, että tunnustan syntini Jumalalle ja turvaan yksin Kristukseen, enkö voisi etsiä lohtuani jostain muualta? Jokin synty saattaa murehduttaa ja vaivata omaatuntoa niin, että ihminen voisi epätoivoisissaan ajatella: nyt olen rikkonut niin pahasti, ettei Jumalakaan voi minua auttaa. Tällaisia ajatuksia vastaan tekstimme on kuin oikeaan ohjaava suuntaviitta. Kristus on tänään sama kuin silloin, kun tulit hänet tuntemaan. Ei ole kyse siitä, millainen sinä olet tai mihin kykenet, vaan siitä, että Kristus on sovittanut kaikki syntisi ja tänäänkin tämä armo julistetaan sinulle uskottavaksi.

K: Mitä johtopäätöksiä olisi Suomessa laajasti ottaen tarpeen tehdä siitä, että Kristus on sama tänään kuin ennenkin?

V: Menneen joulun (2002, toim. huom.) aikoihin keskusteltiin paljon siitä, millainen merkitys Marialla on uskonopissa ja Suomen historiassa. Tuotiin esiin ajatuksia, joiden mukaan Suomi olisi jotenkin erityisellä tavalla Marian maa. Viitattiin historiallisiin tietoihin, joiden mukaan täällä muinoin on käännytty hädässä Marian puoleen. Tämänkaltaisiin asioihin voi liittyä se, että Marian palvonta olisi saamassa kasvavaa sijaa maassamme.

Tätä vastaan on teroitettava sitä, että Kristus on ainoa pelastustie niin nykyään kuin aiemminkin. On syytä muistaa, mitä Raamattu kertoo Mariasta. Kun Maria oli kuullut Vapahtajan syntymän jälkeen paimenten viestin Jeesuksesta, Raamattu sanoo: *”Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessään.”* (Luuk. 2:19) Hän siis turvasi niihin sanoihin, joita paimenet puhuivat. Niissä oli kyse Vapahtajan syntymästä ja syntien anteeksiantamuksen rauhasta, joka koski Mariaakin. Kun Vapahtaja oli tehnyt sovitusönsä ja astunut ylös taivaisiin, uskovat kokoontuivat kuulemaan Jumalan sanaa ja rukoilemaan. Raamattu mainitsee, että Maria oli toisten uskovien joukossa sanankuulossa. Hän turvasi uskollisesti Herraansa, eikä hänen puoleensa erityisesti käännytty. Hän oli uskova uskovien joukossa. Näin Maria antaa esimerkin Jeesuksen puoleen kääntymisestä eikä suinkaan siitä, että kenenkään pitäisi kääntyä Marian puoleen. Voimme siis soveltaa tekstiämme nykyaikaan niin, että se on kehotus turvata Kristukseen, jonka evankeliumia maassamme on vuosisatoja julistettu ja toisaalta se on varoitus kääntymästä turvaamaan Mariaan tai kehenkään muuhun luotuu.

K: Mitä teroittaa se, että Kristus on sama myös iankaikkisesti?

V: Tämä opetus muistuttaa Vapahtajan työn ja uskon pysyvistä merkityksestä. Kun Vapahtaja tuli maailmaan, hän otti meidän syntimme päällensä ja antoi itsensä uhriksi niiden edestä. Tällä sovitusyöllä on vaikutuksensa nyt, siten, että saamme omistaa omantunnon rauhan Vapahtajan tähden. Tämä armo ja siihen tarttuva usko myös johdattavat meidät iankaikkiseen autuuteen.

Se, että usko Vapahtajaan tuo iankaikkisen autuuden, nostaa uskon asian kaikkea muuta tärkeämmäksi. Oikea johtopäätös siitä on varoitus. Älkää kääntykö pois uskosta. Hebrealaiskirjeessä on varoitus: *“Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien itseänne vietellä; sillä on hyvä, että sydän saa vahvistusta armosta eikä ruuista, joista ne, jotka niitä menoja ovat noudattaneet, eivät ole mitään hyötyneet.”* (Hebr. 13:9) Tässä varoitettiin palaamasta juutalaisiin tapoihin, jotka eivät enää ollenkaan auta ihmisen sielua eivätkä pelasta häntä. Yleisesti ottaen on oikein varoittaa siitä, ettei ihminen alkaisi turvata mihinkään maalliseen. Se ei voi auttaa häntä Jumalan edessä eikä tuoda iankaikkista elämää.

Toiselta puolen se, että Kristus on sama iankaikkisesti, on mitä suurin lohdutus. Meidän tekomme ja kykymme pysyä uskossa ovat kovin heikot ja kelvottomat. Emme omasta voimastamme voi päästä perille autuuteen. Mutta Jeesus Kristus on sama myös iankaikkisesti. Kun meidän on täältä lähdettävä, on Kristuksen sovitus työ voimassa. Hänen hankkimansa syntien anteeksiantamus on sama. Vaikka olemme Jumalan tahdon rikkoneet, ei meidän kuitenkaan tarvitse joutua kadotukseen. On Vapahtaja, joka on sovitus työssään ansainnut meille iankaikkisesti kestäväntä anteeksiantamuksen Jumalan edessä. Näin usko Kristukseen tuo sydämelle turvan, joka antaa meille ilmaiseksi pääsyn taivaan kotiin.

K: Mitä kristilliselle seurakunnalle merkitsee se, että Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti?

V: Tämä asia kiinnittää seurakunnan Jumalan sanaan. Ne sanat ja lupaukset, joiden välityksellä uskovat ovat vanhastaan turvanneet Herraan, ovat meidänkin lohtumme. Se, että Kristus on sama eilen kuin tänäänkin, merkitsee sitä, että seurakunnan on ennen muuta opetettava Jumalan sanaa. On tarpeen kiinnittää ihmisten sydämet siihen, mitä Jumala on Kristuksen kautta tehnyt ja mitä hän on meille luvannut. Seurakunnan tulee siis jatkuvasti tuoda esiin ihmisten uskottavaksi ne lupaukset, jotka Jumala Raamatussa on antanut.

Se, että Vapahtaja ei muutu, vaan varjelee ja suojelee seurakuntansa, on seurakunnalle mitä suurin lohdutus ja turva. Seurakunnan elämä ei ole ihmisvoiman varassa, vaan Kristuksen varassa. Uskonpuhdistaja Martti Luther joutui taistelemaan aikanaan monien harhaoppien kanssa. Oli niitä, jotka sekoittivat pelastuksen asiaan ihmistekoja. Oli sellaisia, jotka halusivat käyttää uskon asiaa maallisiin pyrkimyksiin ja nousta esivaltaa vastaan. Luther tiesi hyvin tarkasti, ettei seurakunta voi pysyä ihmisvoiman varassa. Tällaisten havaintojen edessä hän turvasi siihen, että Jumala pitää huolen seurakunnasta. Luther kirjoitti: "Jumala auttaa meitä, niin kuin hän on auttanut esi-isiamme ja tulee myös auttamaan jälkeläisiämme ylistämään ja kunnioittamaan hänen jumalallista nimeään iankaikkisesti. Sillä me emme ole sellaisia, jotka voisivat pitää kirkon yllä. Eivät olleet esi-isämmeäkään, eivätkä jälkeläisemmeäkään tule olemaan sellaisia. Mutta Herra on tehnyt sen, tekee niin nyt ja tulee tekemään niin. Hän sanoo: "Minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun saakka." (Matt. 28:20), kuten on kirjoitettu: "Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti." (Hebr. 13:8) ja "Hän oli, hän on ja hän on tuleva." (Ilm. 1:4)" (SL 20, 1620)

Jumalan omat eivät tunne vaihteita alkaneena vuonna eivätkä siitä eteenpäin. Yhdestä voimeme kuitenkin olla varmat: Kristus, joka on meidät lunastanut, pitää omistaan huolen. Voimme turvata profeetta Jesajan sanoihin: "*Niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.*" (Jes. 46:4) Olkoon tämä syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen autuuden hankkinut Vapahtaja turvamme nyt ja aina.

Kimmo Närhi

Jumalan kansa rukoilee

Ensimmäisenä rukouspäivänä.

Niin Herra astui alas pilvessä, ja Mooses asettui siellä hänen läheisyyteensä ja huusi Herran nimeä. Ja Herra kulki hänen ohitsensa ja huusi: "Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta, vaan kosta isien pahat teot lapsille ja lasten lapsille kolmanteen ja neljanteen polveen". Niin Mooses kumartui nopeasti maahan ja rukoili ja sanoi: "Herra, jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin käyköön Herra meidän keskellämme. Sillä tämä on tosin niskurikansa, mutta anna anteeksi meidän pahat tekomme ja syntimme ja ota meidät perintösaksesi." 2 Moos. 34:5–9.

Rukouspäivänä haluamme kiinnittää huomiomme siihen, että me kurjat syntisraukat saamme turvallisesti rukoilla kaikkivaltiasta Jumalaa ja lähestyä häntä pyynnöllämme, vieläpä uskoa, että hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin.

Tämä ei ole itsestään selvä asia, sillä on suuri ero taivaan ja maan Luojoilla ja meillä luoduilla, maan matosilla, Jumalan tahdon rikkoneilla syntisillä. Pyhässä Raamatussa Jumala sanoo: "Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon." (2 Moos. 33:20). Ja Mooses lausuu: "Sillä kuka kaikesta

lihasta on koskaan niin kuin me kuullut elävän Jumalan äänen puhuvan tulen keskeltä ja jäänyt henkiin" (5 Moos. 5:26).

Nyt pyhä Raamattu kuitenkin kertoo meille, että kaikkina aikoina Jumalan kansa on rohjennut rukoilla Herransa ja mekin saamme rohjeta niin tehdä. Mihin se perustuu?

Tekstimme kertoo meille, että

1. Jumalan kansa rukoilee, koska Herra on astunut alas meidän luoksemme ja koska hän on suuri armossa ja uskollisuudessa

Jos meidän olisi lähestyttävä elävää Jumalaa ilman uskoa ja ilman hänen sanaansa ja lupauksiaan, ei siitä tulisi mitään Jumalalle otollista rukousta. Luonnostamme me keksisimme omia jumalanpalvelusmenojamme, sellaisia, joista Vapahtaja lausuu tuomionsa: "Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat

ihmiskäskyjä” (Matt. 15:8-9). Kaikki olisi aivan turhaa, kuten on kaikki pakanoitten ja väärrien kristittyjen uskonnolliset harjoitukset. Niin syvä on meissä oleva syntiturmelus.

Mutta tekstimme lausuu erikoisen sanan: “Niin Herra astui alas pilvessä.” Jumala verhosi suuren kirkkautensa pilveen, niin ettei se surmannut Moosesta, Jumalan miestä ja esirukoulijaa. Ja kun Jumalan Poika, iankaikkinen valo ja Jumalan kirkkauden säteily, tuli ihmiseksi, hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen. Jumala teki itsensä sellaiseksi, jota ihminen, vieläpä syntinen ihminen, saattaa kuolematta lähestyä, sillä hän ensiksi lähestyi meitä. Hän tuli meidän luoksemme, tänne alas, missä me synnin tähden olemme. Hän tuli tänne itse syntiin syyllistymättä.

Kristuksen ihmiseksi tulossa oli kuitenkin vielä jotakin suurempaa alentumista kuin siinä, kun hän tuli pilvessä alas Mooseksen luo. Sillä Kristus tuli ihmiskunnan takaajaksi Jumalan edessä eli hän otti maksaakseen meidän syntivelkamme; meidän emme pystyneet sitä maksamaan. Hän otti päälleen meidän syntimme, kantoi ne ruumiissaan ristin puulle ja kärsi niiden tuottaman rangaistuksen Jumalan edessä. “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä ukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” 2 Kor. 5:19.

Kristuksen toimittamaan lunastukseen perustuu nyt syntien anteeksisääminen. Se on hankittu koko maailmaa varten, ja Jumala tarjoaa sitä armonvälineissä kaikille, aivan jokaiselle, uskolla omistettavaksi. Meidän ei tarvitse, meidän ei sovi emmekä me saa omilla yrityksillämme, hyvitysteoillamme, hartauden harjoituksillamme, emme edes rukouselämällemme tai millään muullakaan omalla toiminnallamme yrittää ansaita syntien anteeksisäämistä. Se on jo hankittu. Sen on hankkinut Kristus. Siihen ei voi mitään lisätä eikä siihen saa mitään lisätä. Koko pelastuksemme on yksin Kristuksen ansiota. Se on meille annettu lahjaksi jo pyhässä kasteessa, ja jatkuvasti sitä jaetaan meille evankeliumin sanassa ja myös Herran pyhässä ehtoollisissa. Pyhä Henki on synnyttänyt sydämiimme uskon, joka armon omistaa. Syntien anteeksiantamuksen omistaminen on liittänyt meidät läheisesti Jumalaan. Hän on taivaallinen Isämme, me olemme hänen lapsiansa, hänen kansansa jäseniä ja hänen perintöosansa. Vieläpä hän asuu sydämissämme, ja meillä on lupa kutsua häntä Isäksemme, niin kuin rakas lapsi lähestyy armasta isäänsä.

Tekstimme lausuu: “Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit.”

Syntiensä tähden Jumalan vihaa

pelkäävä arka sielu saa rohkaistua uskomaan pitkämieliseen, armossa ja uskollisuudessa suureen Jumalaan, joka ei kadu kutsumistansa eikä tee tyhjäksi kasteen armoliittoa ja joka antaa tuhlajaajojille ja -tytöille synnit anteeksi heidän palatessaan takaisin synnin ja epäuskon retkiltään Isän kotiin. Yhtä suuri on Jumalan armo joka päivä niille, jotka ovat saaneet armon säilyttää uskon.

Taivaallinen Isä on se, joka palauttaa mieleen, miten hyvä oli olla Isän kodissa, hän on se, joka tulee vastaan ja sulkee syliinsä, hän on se, joka antaa anteeksi, hän on se, joka järjestää paluujuhlan, jossa syödään Isän pöydästä Isän armoherkkuja.

Silloin alamme soperrella rukouksiamme taivaalliselle Isällemme, ja ennen kuin ehdimme sanoa loppuun, mitä sydämellämme on, hän antaa meille monin veroin enemmän kuin osaamme pyytää.

Mikä onkaan Jumalan kansan rukoillessa, kun Herra on suuri armossa ja uskollisuudessa.

Ja kun Jumala astuu alas ja tulee ihmiseksi ja niin on Raamatun ennustama "Jumala meidän kanssamme", hän kuitenkin pysyy Jumalana eikä menetä jumaluuttaan. Ja kun hän samalla puhuu meille meidän ihmisten kielellä ja tulee meidän maailmaamme ja meidän tasallemme, hän ei muuta sanaansa ja evankeliumiansa meidän ihmisten mielen mukaiseksi, vaan hän kääntää ne, jotka uskovat, sellaisella sanomalla, joka on hullutus luonnolliselle ihmiselle, mutta kuitenkin todellisuudessa suuri pelastava viisaus. Juuri siinä näkyy Jumalan suuruus armossa ja uskollisuudessa.

2. Jumalan kansa rukoilee, koska se elää anteeksisaamisesta ja on Jumalan perintöosa

Jumalan kansa elää anteeksisaamisesta. Ennen kuin me osasimme oikealla tavalla mitään todella hyvää pyytää Jumalalta, hän antoi meille ensiksi lupauksen Vapahtajasta, ja sitten täytti lupauksensa. Jo ennen kuin me osasimme mitään pyytää, Isä hyväksyi Poikansa sijaisuhrin ja antoi maailmalle synnit anteeksi. Mistä sen tiedämme? Siitä, että hän herätti kuolleista sen Kristuksen, joka oli ottanut maailman syntitaakan sovittaakseen. Ja siitä, että Raamattu selvästi sanoo: "Hänet on alttiiksi annettu meidän syntiemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden." Ja toisessa paikassa: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä hän lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan." Jos Jumala jätti synnit ja rikokset lukematta, kyllä se on aivan samaa kuin että hän antoi ne anteeksi.

Jumalan kansan jäsenet, heistä itse kukin rakentaa siis uskonsa syntien anteeksisaamiseen tähän tosiaan: Kristus on jo lepyttänyt Jumalan vihan, ja Jumala on antanut anteeksi.

Miksi Vapahtaja rukoili: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

Ensiksikin siitä syystä, että Jumala tahtoo, että jokainen tulisi tuntemaan totuuden ja pelastuisi, että jokainen henkilökohtaisesti ottaisi vastaan sen armon, joka on valmiina Kristuksessa. Toiseksi siitä syystä, että ihminen luonnostaan vastustaa Kristusta ja hä-

nen asiaansa, sanan syvimmissä miellesä tietämättä, mitä tekee. Tarvitaan siis Pyhän Hengen työ, että ihminen kääntyisi ja omistaisi anteeksiantamuksen.

Mutta miksi me rukoilemme: anna meille anteeksi? Miksi? Miksi Mooses rukoili: "Herra, jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin käyköön Herra meidän keskellämme. Sillä tämä on tosin niskurikansa, mutta anna anteeksi meidän pahat tekomme ja syntimme ja ota meidät perintöosaksesi." Mooses ymmärsi, että armo ja kääntymys tulee vain Jumalalta. Ja kun hän uskoi armolliseen Jumalaan, totta kai hän rukoili omasta ja kansansa puolesta syntien anteeksisaamista siltä, jolla se on, eli Jumalalta. Se oli uskon rukous.

Kun mekin pyydämme syntejämme anteeksi, emme tee sitä epävarmuudessa, vaan lausumme uskon rukouksen, tietäen, että myös saamme anteeksi. Eihän rukouksemme vasta hellitä Jumala antamaan anteeksi, vaan sen on tehnyt Kristuksen sovitustyö, ja Jumala mielellään antaa meille anteeksi.

Miksi Vapahtaja opetti rukoilemaan: "Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet." Ensiksikin siksi, että syntisinä tarvitsemme joka päivä anteeksisaamista. Toiseksi siksi, että tämä rukouspyyntö olisi joka päivä ja joka aika meidän sydämemme huokauksena ja selvinä sanoina soperrellessamme tätä rakkainta rukousta. Kolmanneksi siksi, että me anteeksisaaminenä itsekin olisimme armollisia

lähimmäisillemme. Neljänneksi siksi, että joka päivä koettelisimme itseämme, elämmekö armosta vai olemmeko unohtaneet saaneemme itse anteeksi ja langenneet uskosta ja tulleet armottomiksi muita kohtaan.

Mooses kutsuu Jumalan kansaa hänen "perintöosakseen". Israelin heimolla oli kullakin oma perintöosansa, joka kulki polvesta toiseen samalla heimolla. Kun olemme Jumalan perintöosa, kuulumme Jumalalle polvesta toiseen. Saamme nähdä tämän maailman kansoineen ja heimoineen, kieliineen ja sukukuntineen yhtenä Adamin heimona. Lupaus Vapahtajasta, jonka Jumala antoi Adamille, on toteutunut ja nyt evankeliumi kuuluu viedä koko maailmaan. Kaikkialta Jumala korjaa satoa iankaikkiseen elämään.

Saamme myös nähdä, mitenkä Jumalan uskollisuus vetää epäuskoisia kääntymykseen ja Jumala säilyttää omansa uskossa polvesta toiseen omienkin sukujemme keskellä.

Voimme rukoilla armon kirkastumista kaikille, myös omaisillemme Jumalan lupauksen varassa. Toisia palaa Jumalan luo kuolinvuoteellaan, toisia lapsina ja nuoruudessa, toisia aikuisiässä. Saamme kiittää Jumalaa siitä, että hänen evankeliuminsa on Jumala voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.

Onhan sinullekin rakas armon evankeliumi? Onhan sinunkin sydämesi pyyntö saada synnit anteeksi? Ovathan sielut ja heidän pelastumisensa sinunkin esirukouksesi aihe? Amen.

Markku Särelä.

Saarna Tampereella 23.1.1999.

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2006	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja virokielinen) ä.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen (venäjänkielinen)	8,-
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2. Kehitysoopin kulisseista (Pälikkö)	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Vanhain testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25 - 31 (Luther)	49,00
Kaukainen voittolaulu, ilmestyskirjan selitys (Becker) nid.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	22,00
“ “ “ irtonumero	2,50

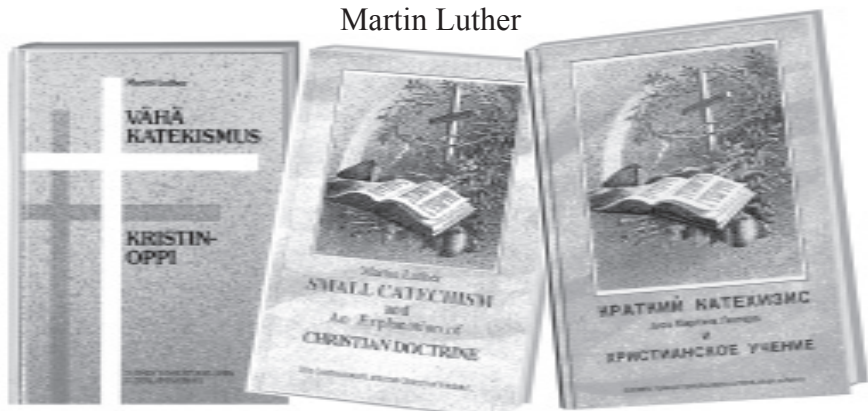
Lähetystyön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

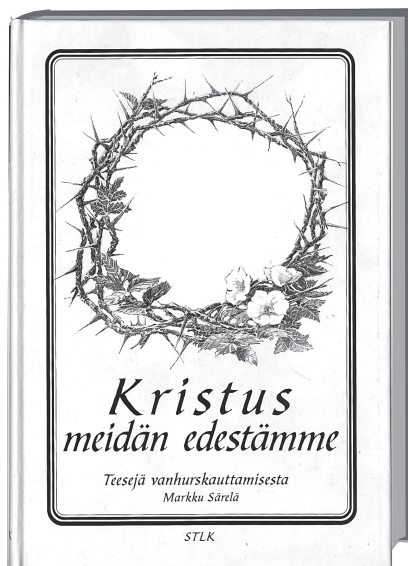
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskautamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

"Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällensä. Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennenkuin oli nähnyt Herran Voidellun.

Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkköön. Ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle, niinkuin tapa oli lain mukaan, otti hänkin hänet syliinsä ja kiitti Jumalaa ja sanoi: "Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan; sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä, valkeudeksi, joka on ilmestynvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille."

Ja hänen isänsä ja äitinsä ihmettelivät sitä, mitä hänestä sanottiin. Ja Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidilleen: "Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. - ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi." Luuk 2: 25-35

Kastettu

Pyhässä kasteessa on Jumalan armon osallisuuteen ja Jumalan lasten yhteyteen otettu Matti Santeri Pirkola, syntynyt 5.10.2006 ja kastettu 10.11.2006 Jämsässä / Tampereen Tunnustuksellinen Luterilainen Seurakunta.

"Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet." (Gal. 3:27)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11 alk. 14.1. **HPE** 28.1. 18.2., 25.3. ja 13.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 11.3. ja 8.4. *Ilta nuorille ja ulkomaalaisille* pe 26.1. ja 23.3. klo 18. Lasten iltapäivä la 27.1. ja 24.3. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 13.1. (HPE) (KN), helmikuun jumalanpalvelus: aika ilmoitetaan ensi numerossa ja 14.4. (MS) klo 10. Helatorstain juhla to 17.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 14.1. (HPE) (KN), 28.1. (MS), 11.2. (MS), 25.2. (HPE) (KN), 18.3. (HPE) (KN), (HPE), 1.4. (MS) pe 6.4. (HPE) (KN) klo 11.

Siitamaaja: Talvileiri to 8.-su 11.3. *Jumalanpalvelus* su 6.5. (MS) ja 20.5. (HPE). Kirkkokunnankokous la 26.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 4.2. klo (HPE), 1.4. (HPE) ja 6.5. (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 13.1. (HPE), 17.2. (MS), 14.4. (HPE) ja 12.5. (HPE) klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 14.4. klo 13. Esirippikoulu joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Vaasa, Kirkkopuistikko 19 (Lyktan): *Jumalanpalvelus* pe 19.1. klo 18.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 18.1. (HPE), 22.2. (HPE) ja 19.4. (HPE). Esirippikoulu joka kerralla tilaisuuksien yhteydessä.

Liperi/Kontiolahti/Lieksa: *Jumalanpalvelus* ke 17.1. klo 18 (HPE), ke 21.2. klo 18 (HPE) ja 18.4. klo 18.

Koskenpää pe 2.2. klo 13 (HPE) ja 4.5. klo 13 (HPE) Tiensivussa.

Kyyjärvi la 3.2. klo 13 (HPE) Eino Lehtolalla.

Haapamäki pe 30.3. klo 13.

Karstula la 31.3. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 4.2. klo 18 (HPE) Reino ja Tuula Rantasella. La 5.5. klo 18 (HPE)

Hankasalmi la 31.3. klo 18.

Tyrnävä pe 23.2. klo 15.30 (HPE).

Rovaniemi la 24.2. klo 10 (HPE).

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 14.1., 11.2., 4.3. ja 13.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 11.3. Pääsiäisenä 8.4. HPE klo 10, *jumalanpalvelus* klo 11 ja päiväjuhla klo 13.30. *Raamattutunti* to 15.2. klo 15. *Tee-mailta* to 25.1. ja 15.3. klo 18. *Seurakuntailta* ke 10.1., 7.2., 7.3., 4.4. ja 2.5. klo 18. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 17.2. ja 5.5. klo 14. *Kevätjuhla* to 17.5. klo 15.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 21.1. (HPE) 11.2. (HPE), 4.3., 15.4. (HPE) ja 27.5. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 25.1. ja 22.3. klo 18.

Kotka: *Raamattutunti* Lindellillä ke 10.5. klo 18.

Talvileiri Siitamajalla to 8.-su 11.3.

Pääsiäisjuhla Lahdessa 8.4. alkaen klo 10.

Nuorten päivät ja esirippikoulu Siitamajalla 18.-20.5..

Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu 12.-17.6.

Aikuisten raamattuleiri 3.-8.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,

Rajakatu 7, 15100 Lahti,

puh. 03-7823097, 040-7567659,

Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Vapahtaja syntyi neitsyestä ihmiseksi , Martti Luther.....	2
Opin yksimielisyydestä – kansankirkon konservatiivien ja seurakuntiemme välisestä erosta, KN.....	3
Olemme elävän Jumalan temppeli, MS.....	5
Alkusana, A.A.W. 75 vuotta sitten.....	11
Vesa, Luterilaisen lastenosasto, TM.....	17
Kristitty ja seurakunta 1, KN.....	25
Jeesus Kristus on sama eilen,tänään ja iankaikkisesti/Radio Moreeni, KN.....	28
Jumalan kansa rukoilee, MS.....	32
Ilmoituksia.....	36
Luuk. 2:25-35.....	38
Toimintatietoja.....	39
Kansi: "Simeon ja Jeesuslapsi" Luuk 2:25-35, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com